

Αίσωπου μύθοι



Ο Αίσωπος ήταν αρχαίος Έλληνας μυθοποιός, αν και από πολλούς αμφισβητείται η ύπαρξή του. Θεωρείται ιδρυτής του λογοτεχνικού είδους που σήμερα ονομάζεται παραβολή ή αλληγορία. Για τη ζωή του δεν υπάρχουν ακριβείς και συγκεκριμένες πληροφορίες. Ο Αίσωπος γεννήθηκε κατά πάσα πιθανότητα, από οικογένεια δούλων, το 625 π.Χ., στο Αμόριο της Φρυγίας, ενώ σύμφωνα μ' άλλους γεννήθηκε στη Σάμο ή τη Θράκη, τις Σάρδεις ή την Αίγυπτο. Όπως γίνεται και με τον Όμηρο πολλές πόλεις και χώρες ερίζουνε θέλοντάς τον δικό τους. Όλα τα σημεία της γης που επισκέφτηκε. Ήτανε παθιασμένος ταξιδευτής.

Μεταγενέστερες μαρτυρίες τον αναφέρουν να παίρνει μέρος στο συμπόσιο των 7 Σοφών και να ελέγχει με την ευφυολογία και τη σοφία του τους λόγους των. Επίσης τον φέρουνε στις Σάρδεις στην Αυλή του βασιλιά Κροίσου του οποίου ήταν ευνοούμενος και σύμβουλος. Είναι ο διασημότερος από τους αρχαίους μυθοποιούς, αναμφισβήτητος πατέρας του αρχαίου μύθου. Τη βιογραφία του συνέγραψε τον 14ο μ.Χ. αιώνα ο μοναχός Μάξιμος Πλανούδης και περιέχονται σ' αυτή ένα σωρό ανέκδοτα για τη ζωή και την εν γένει δράση του. Θεωρείται επίσης σαν ο κορυφαίος της λεγόμενης διδακτικής μυθολογίας.

Σύμφωνα λοιπόν με μια εκδοχή, στάλθηκε από τον Κροίσο με προσφορές δώρων στο ναό του Απόλλωνα στους Δελφούς, όπου, βλέποντας τις απάτες των εκεί ιερέων και την απληστία τους, τους κατηγορήσε με σαρκαστικό τρόπο. Εκείνοι, τότε, αποφάσισαν να τον θανατώσουν με δόλο. Πήρανε λοιπόν από το ιερό του ναού "φιάλην χρυσήν" και την έκρυσαν μες στις αποσκευές του. Ύστερα τον

κατηγορήσαν για κλέφτη κι ιερόσυλο. Έτσι με τη σκηνοθετημένη κατηγορία τον καταδίκασαν σε θάνατο και τον σκοτώσαν ρίχνοντας τον στον γκρεμό από τη κορφή του Παρνασσού, Υάμπεια. Αμέσως μετά τον θάνατό του έπεσε πείνα και δυστυχία στον τόπο.

Επιλογή μύθων του σε πεζό λόγο εξέδωσε ο Δημήτριος ο Φαληρέας στα τέλη του 4ου αιώνα π.Χ. Η συλλογή αυτή δε σώζεται και μόνο ποιητικές επεξεργασίες του Βαβρίου (ελληνικά), του Φαίδρου (λατινικά) κι άλλων, διασώσανε το υλικό της επιτομής εκείνης. Όλες οι σωζόμενες σήμερα συλλογές είναι πολύ μεταγενέστερες και προέρχονται από τον 1ο ή 2ο αιώνα κι έπειτα. Οι μύθοι του έχουνε συγκεντρωθεί σε “Συλλογή Αισώπειων Μύθων” και πρωταγωνιστές σ’ αυτούς είναι, κατά το πλείστον, ορισμένα ζώα, όπως αλεπού, λύκος, λιοντάρι, ελάφι κ.ά. Κυρίως είναι διάλογοι μεταξύ ζώων που μιλούν κι ενεργούν σαν άνθρωποι, ενώ υπάρχουν και μερικοί με ανθρώπους ή θεούς. Είναι δε αυτοί μικρά οικιακά αφηγήματα, διατυπωμένα με μεγάλη συντομία. Ο χαρακτήρας τους είναι ηθικοδιδασκτικός, συμβολικός κι αλληγορικός. Οι Μύθοι του έχουν ιδιαίτερη χάρη, θαυμαστή απλότητα κι άφταστη διδακτικότητα! Είναι παρμένοι από τη καθημερινή ζωή και τη φύση. Είχε τη μοναδική ικανότητα να δίνει στα ζώα ανθρώπινες ιδιότητες, ψυχή και λαλιά, σε τέτοιο βαθμό που να θεωρείς ότι αυτή ήταν κάποτε η πραγματικότητα και όλα αυτά που διηγείται έχουν συμβεί. Βασικό χαρακτηριστικό των διηγήσεών του ήταν το επιμύθιο το οποίο ήταν εύληπτο για τα παιδιά και το λαό.

Λέγεται πως έλεγε τους μύθους του αυτούς όχι μόνο στη διάρκεια της ζωής του αλλά και με σκοπό να υποστηρίξει την αθωότητά του στο δικαστήριο. Μέσα τους διακρίνεται το ευρύ, παρατηρητικό του πνεύμα κι η ικανότητά του να διδάσκει με μικρές, απλές ιστορίες, που πάντα έχουνε στο τέλος κάποιο ηθικό δίδαγμα. Συνήθιζε με τη παρατηρητικότητα και τη βαθιά σοφία του να πλάθει τέτοιες ιστορίες και να τις λέει γύρω του. Με τον καιρό απέκτησε μεγάλη φήμη κι όλοι τρέχανε κοντά του ν’ ακούσουνε κάποιο μύθο του σχετικά με κάποιο πρόβλημα τους. Σιγά-σιγά οι μύθοι του άρχισαν να μεταδίδονται από στόμα σε στόμα μεταξύ των ανθρώπων, μέχρι την ελληνιστική εποχή οπότε συγκεντρώθηκαν και παρουσιάστηκαν σαν ένα βιβλίο, αιώνες αργότερα.

Σύμφωνα με τον Πλούταρχο, ο Αίσωπος ήτανε ταπεινής καταγωγής και πραγματικό τέρας ασχήμιας: μαυριδερός, καμπούρης, τραυλός, κοντόλαιμος, στραβοπόδης με μύτη πλακουτσωτή και κεφάλι τριγωνικό, αλλά παράλληλα ήταν ευφύεστατος. Παρ’ ότι όσο ζούσε, ήτανε δούλος, οι Αθηναίοι του στήσαν

αργότερα ανδριάντα, για να δείξουν έτσι ότι κάθε άνθρωπος αξίας, πρέπει, ανεξάρτητα από τη καταγωγή του να τιμάται. Σύμφωνα με τον Ηρόδοτο, ήτανε πολύ γνωστός “λογοποιός”. Εκτός από τους μύθους γνώριζε και διηγούνταν πολλά αστεία κι ανέκδοτα. Άλλοι υποστηρίζουν ότι δε δημιούργησε μύθους αλλά τους συγκέντρωσε, τους συμπλήρωσε και τους τελειοποίησε. Αυτοί προέρχονταν είτε από τους αρχαιότερους Έλληνες είτε από άλλους λαούς, όπως οι Φρύγες. Δεν αποκλείεται βέβαια να επινόησε κι ο ίδιος μερικούς απ’ αυτούς. Πάντως, τους χρησιμοποίησε πολύ στη ζωή του, με τόση δεξιοότητα κι επιτυχία, ώστε να συνδεθεί τελικά το όνομά του μ’ αυτούς.

Σε μian άλλη εκδοχή, δούλευε σε κάποιον κτηματία σαν δούλος βοσκός. Μια μέρα, που είδε τον επιστάτη να χτυπά άδικα έναν άλλο δούλο, έτρεξε να τονε βοηθήσει κι έτσι ο επιστάτης για να τον εκδικηθεί τον κατηγορήσε στο αφεντικό, τον κτηματία, που τον πήγε στην αγορά της Εφέσσου να τον πουλήσει. Εκεί, τον αγόρασε ο σοφός Ξάνθος από τη Σάμο, που εκτίμησε το έξυπνο βλέμμα του και τον πήρε μαζί του σα δούλο. Μαζί του άρχισε να ταξιδεύει και να γνωρίζει τον κόσμο. Στη συνέχεια ο Ξάνθος τονε πούλησε στον επίσης Σάμιο σοφό Ιάδμονα. Αυτός εκτιμώντας τα πνευματικά χαρίσματά του και κυρίως την σοφία και την ευφυΐα του, τον απελευθέρωσε.

Κάποτε έφτασε και στη περιοχή των Δελφών κι επισκέφθηκε το περίφημο Μαντείο. Ο Αίσωπος ειρωνεύτηκε τους ιερείς ότι μαντεύουν για να πλουτίζουν, και τους κατοίκους, ότι αντί να καλλιεργούν τα κτήματά τους και να φροντίζουν τα ζώα τους ζούσαν από τ’ αφιερώματα των προσκυνητών. Αυτό του το θράσος εξόργισε τους ιερείς του Μαντείου οι οποίοι τον παγιδέψαν, βάζοντας ένα χρυσό ποτήρι στις αποσκευές του και κατόπιν τον κατηγορήσανε για κλέφτη κι ιερόσυλο. Έτσι τον δίκασαν άδικα και τον καταδικάσανε σε θάνατο, ρίχνοντας τον από τις κορυφές των Φαιδρουάδων, κάποια απόκρημνα βράχια, στον Παρνασσό.

Σύμφωνα με τη παράδοση, ο Απόλλωνας τιμώρησε την αδικία τους στέλνοντας στους κατοίκους των Δελφών μεγάλη πείνα και λιμό, που θέρισε πολλούς κατοίκους. Αυτοί τότε για να εξιλεωθούν, έστησαν μια μαρμάρινη στήλη προς τιμήν του Αισώπου. Όπως και να ‘χει, επειδή υποστήριζε μια ζωή την αλήθεια, ήτανε φυσικό να δολοφονηθεί. Αξίζει να σημειωθεί τέλος, ότι δεν έγραψε μήτε μια λέξη, αλλά όλους τους Μύθους τους έλεγε με το στόμα.

Πρώτη φορά εκτυπωθήκαν στο Μιλάνο το 1479 μ.Χ. ακολούθησε αυτή του Παρισιού το 1547 κι από τότε έχουν κυκλοφορήσει σε πάρα πολλές γλώσσες. Ο

Κοραής τους τύπωσε το 1810 στο Παρίσι κι ακολούθησε κριτική έκδοση (1852) στη Λειψία από τον Χαλμ. Έκτοτε πολλές εκδόσεις παρουσιάστηκαν κι οι Μύθοι πιστεύεται πως έχουνε διαβαστεί παγκοσμίως σχεδόν όσο κι η Βίβλος. Η πιο πρόσφατη έκδοσή τους έγινε από τον Οίκο PENGUIN του Λονδίνου (1997) σε 50.000 αντίτυπα. Η απόδοση τους στη νέα ελληνική γλώσσα έγινε από τους Ανδρόνικο Νούκιο και Γεώργιο Αιτωλό, που ζήσανε τον 16ο αιώνα.

Οι Αισώπειοι Μύθοι ήτανε γραμμένοι σε πεζό λόγο. Ως γνωστό, μέχρι τότε, μόνον ο έμμετρος λόγος, η ποίηση, εθεωρείτο μοναδικό εκφραστικό είδος για τους συγγραφείς. Συνεπώς μπορεί να θεωρηθεί κι ως πρωτοπόρος στο είδος του. Ιδεολογία των είναι η αποδοκιμασία του κακού στις πιο αντιπροσωπευτικές μορφές του: της βίας, της απάτης, της αυθαιρεσίας, της προδοσίας, της ματαιοδοξίας, της αλαζονείας, της ψευδολογίας, της πλεονεξίας, της πονηριάς. Η αποδοκιμασία επιχειρείται άλλοτε με αναφορά στη Θεία Δίκη, άλλοτε με πειστικές υποδείξεις, πιο συχνά όμως με τη διαπίστωση του παραλογισμού του κακού, με τη γελοιοποίηση του καθώς και με τη φιλοσοφική ενατένιση της ζωής.

Ακολουθούν μερικοί από τους δημοφιλέστερους μύθους του Αισώπου. Ολόκληρη την συλλογή, στα αρχαία ελληνικά, μπορείτε να την βρείτε εδώ.

Ο Δίας και η χελώνα

Ο Δίας στο γάμο του κάλεσε σε τσιμπούσι όλα τα ζωντανά. Μονάχα η χελώνα έλειψε και ο Δίας αγνοώντας την αιτία, τη ρώτησε την επόμενη μέρα γιατί δεν πήγε στο δείπνο. Και τότε αυτή του λέει: «Το καλύτερο σπίτι είναι για τον καθένα το δικό του». Και τότε, ο Δίας θυμωμένος μαζί της, την ανάγκασε να κουβαλάει το καλύβι της στην πλάτη της.

Το παιδί και το ζωγραφισμένο λιοντάρι

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσε ένας πλούσιος κτηματίας, που δεν είχε κανέναν άλλον στον κόσμο, παρά τον μονάκριβο γιο του. Ο άνθρωπος αυτός ήταν πολύ φοβητσιάρης, φοβόταν ακόμα και την ίδια του τη σκιά. Ένα βράδυ είδε ένα παράξενο όνειρο: πως το γιό του τον έφαγε ένα λιοντάρι. Ο κτηματίας φοβήθηκε πάρα πολύ κι επειδή δεν ήθελε το όνειρο αυτό να βγει αληθινό, κάλεσε τους καλύτερους μαστόρους κι έχτισε ένα σπίτι με πολλά δωμάτια, σωστό παλάτι. Το μέγαρο αυτό όμως είχε τα παράθυρά του πολύ ψηλά, τις πόρτες του πάντα κλειδωμένες και περιστοιχιζόταν από έναν ψηλό φράχτη. Εκεί μέσα κρατούσε

κλειδωμένο το μοναχογιό του ο κτηματίας. Και για να μη στενοχωριέται το παιδί, ο κτηματίας κάλεσε ένα σπουδαίο ζωγράφο και του ζήτησε να ζωγραφίσει όλους τους τοίχους του σπιτιού.

Ο ζωγράφος γέμισε τους τοίχους με όλων των ειδών τις ζωγραφιές: με θάλασσες όπου κολυμπούσαν φάλαινες και δελφίνια, με τον ουρανό όπου πετούσαν πλήθος πουλιά, με άγρια και πυκνά δάση όπου τριγυρνούσαν δεκάδες αγρίμια.

Ο νεαρός γιος του κτηματία βαριόταν κι έπληττε κλεισμένος μέρα νύχτα μέσα στο σπίτι. Τριγύριζε λοιπόν στα δωμάτια και κοίταζε τις πανέμορφες ζωγραφιές. Μια μέρα μπήκε σ' ένα δωμάτιο και στάθηκε μπροστά σ' έναν τοίχο, στον οποίο ο ζωγράφος είχε ζωγραφίσει ένα άγριο δάσος κι ανάμεσα στα δέντρα ένα μεγάλο και περήφανο λιοντάρι.

- Βρωμοθηρίο, σε μισώ! Είπε το αγόρι θυμωμένο. Επειδή ο πατέρας μου φοβήθηκε όταν σε είδε μια νύχτα στον ύπνο του, βρίσκομαι τώρα εγώ εδώ μέσα, κλειδωμένος και ολομόναχος.

Και πάνω στο θυμό του το αγόρι άπλωσε τα χέρια του κι άρχισε να ξύνει με μανία τη ζωγραφιά του λιονταριού στον τοίχο. Όμως μια αγκίδα από την ξύλινη επένδυση χώθηκε στο χέρι του και το πόνεσε πολύ. Το αγόρι πήγε αμέσως στο κρεβάτι του και περίμενε να γυρίσει την επόμενη μέρα ο πατέρας του από την πόλη όπου είχε πάει, για να καλέσει το γιατρό.

Το παιδί όλη νύχτα δεν έκλεισε μάτι από τους πόνους και την άλλη μέρα το πρωί είδε πως το χέρι του, στο σημείο που είχε χωθεί η αγκίδα, ήταν κατάμαυρο και είχε πρηστεί. Μόλις γύρισε ο κτηματίας, φώναξε αμέσως ένα σπουδαίο γιατρό, αλλά παρά τα φάρμακα και τα βότανα, ο γιατρός δεν κατάφερε τίποτα, γιατί η πληγή είχε ήδη κακοφορμίσει, με αποτέλεσμα το αγόρι να πεθάνει την επόμενη μέρα.

Ο πλούσιος κτηματίας ήταν απαρηγόρητος. Το όνειρο που είχε δει είχε βγει αληθινό κι ο αγαπημένος του γιος, παρ' όλα όσα είχε κάνει για να τον προφυλάξει από τα πραγματικά λιοντάρια, είχε πεθάνει εξαιτίας ενός ζωγραφισμένου λιονταριού.

Ο γάιδαρος και η σκιά του

Κάποτε, ένας ταξιδιώτης νοίκιασε ένα γάιδαρο και το αφεντικό του, για να τον βοηθήσουν να διασχίσει μια έκταση έρημη. Ξεκίνησαν πολύ πρωί, ο ταξιδιώτης πάνω στο γάιδαρο και το αφεντικό του γαϊδάρου δίπλα του, με τα πόδια.

Το μεσημέρι που η ζέστη είχε γίνει αφόρητη έκαναν μια στάση. Ο ταξιδιώτης κατέβηκε απ' τον γάιδαρο και κάθισε να ξεκουραστεί στη σκιά του, μια κι εκεί γύρω δεν υπήρχε ίχνος βλάστησης.

- Σήκω αμέσως από 'κει, φώναξε το αφεντικό του γαϊδάρου. Αυτή η θέση είναι δική μου.

- Αφού σε πλήρωσα! Είπε ο ταξιδιώτης.

- Με πλήρωσες για το γάιδαρο κι όχι για τη σκιά του.

Κι ενώ οι δύο άντρες μαλώνανε, ο γάιδαρος, που δεν άντεχε άλλο τις φωνές τους, το 'σκασε και του άφησε χωρίς σκιά και χωρίς μέσο να διασχίσουν την έρημο.

Το μονόφθαλμο ελάφι

Ένα ελάφι είχε χάσει το ένα του μάτι μια μέρα που το κυνηγούσαν κάποιοι κυνηγοί κι έτρεχε να σωθεί. Προσπαθώντας να τους ξεφύγει, ένα ξερόκλαδο είχε μπει στο μάτι του και είχε τυφλωθεί. Από τότε έπρεπε να 'ναι πολύ προσεκτικό και να γυρίζει το κεφάλι του δεξιά κι αριστερά για να βλέπει μήπως το κυνηγάνε.

Μια μέρα έφτασε σε μια πυκνοφυτεμένη πλαγιά που κατέβαινε μέχρι την άκρη της θάλασσας.

- Ωραίο μέρος, σκέφτηκε το ελάφι. Εδώ μπορώ να βόσκω με ασφάλεια. Δε χρειάζεται να γυρίζω το κεφάλι μου δεξιά κι αριστερά. Θα στέκομαι πάντα με το γερό μου μάτι προς τη στεριά, αφού μόνο από εκεί κινδυνεύω.

Πέρασε καιρός και το ελάφι ζούσε εκεί ευτυχισμένο, ώσπου μια μέρα έτυχε να περνάει από εκείνη την ακρογιαλιά μια βάρκα με κυνηγούς που πήγαιναν σ' ένα διπλανό νησί. Οι κυνηγοί είδαν το ελάφι που έβοσκε αμέριμνο και του έριξαν ένα βέλος.

Το δύστυχο ζώο σωριάστηκε στο χώμα και καθώς ξεψυχούσε μурμουούρισε:

- Εγώ φυλαγόμουν από τη στεριά κι ο θάνατος ήρθε απ' τη θάλασσα.

Οι δυο φίλοι και η αρκούδα

Κάποτε δυο φίλοι βάδιζαν στον ίδιο δρόμο. Περπατούσαν σε ένα δρόμο άγνωστο μέσα από βουνά και κοιλάδες. Παρόλο που βρισκόταν σε άγνωστο μέρος, ο άντρας ένοιωθε ασφαλής γιατί, ήταν σίγουρος ότι ο φίλος του θα τον βοηθούσε να αντιμετωπίσει οποιοδήποτε κίνδυνο εμφανιζόταν μπροστά τους.

Εκεί που περπατούσαν και συζητούσαν για να περάσει η ώρα, ξαφνικά μια αρκούδα παρουσιάστηκε μπροστά τους, στην μέση του δρόμου. Ο ένας άντρας, έτρεξε γρήγορα σε ένα κοντινό δέντρο, άρπαξε ένα κλαδί και σκαρφάλωσε. Έτσι κατάφερε να γλιτώσει από την αρκούδα που δεν τον έβλεπε. Ο άλλος άντρας, έμεινε για μια στιγμή ακίνητος και μετά έπεσε στο έδαφος με σκοπό να υποκριθεί ότι είναι νεκρός.

Το άγριο θηρίο, έτρεξε αμέσως πάνω από τον άντρα που ήταν στο έδαφος, με σκοπό να αρπάξει το θύμα του. Με τα γαμψά αρκουδίσια νύχια της, σήκωσε τον

κακόμοιρο άντρα από το έδαφος. Τα πόδια και τα χέρια του άντρα είχαν γίνει, από τον φόβο του, τόσο άκαμπτα και παγωμένα ώστε η αρκούδα νόμισε ότι πραγματικά είχε βρει ένα πτώμα. Έτσι, παρά τον θυμό της, εγκατέλειψε τον άντρα και έφυγε μακριά, για να πάει στην φωλιά της.

Όταν ο άλλος αισθανόταν πλέον ασφαλής αφού δεν έβλεπε την αρκούδα κατέβηκε από τον δέντρο και ρώτησε τον σύντροφο του θέλοντας να κάνει και τον έξυπνο «Πες μου φίλε μου, τι σου είπε η αρκούδα όταν ήσουν ξαπλωμένος, τρέμοντας από τον φόβο; Πρέπει να σου είπε πολλά πράγματα σε αυτήν την μακριά συζήτησή σας».

Κι εκείνος του απάντησε: «Να μην ταξιδεύω από δω και μπρος με φίλους που με εγκαταλείπουν την ώρα του κινδύνου».

Τα βόδια και ο άξονας

Ένα ζευγάρι βόδια τραβούσαν μία άμαξα. Ο άξονας της όμως έτριζε και γυρίζοντας κατά τον άξονα του λένε: «Ε φίλε, εμείς τραβάμε όλο το βάρος και εσύ φωνάζεις;»

Ο φονιάς

Κάποτε, στα παλιά τα χρόνια, ζούσανε στην Αίγυπτο δυο άνθρωποι, που τα σπίτια τους και τα χωράφια τους γειτόνευαν. Ο ένας όμως ήτανε δουλευτάρης και ο άλλος ακαμάτης.

Από το πρωί ως το βράδυ ο δουλευτάρης όργωνε τα χωράφια του, έσπερνε, σκάλιζε, πότιζε, θέριζε, ανάλογα με την εποχή που ήτανε, κι όταν τέλειωνε τη δουλεία του στα χωράφια και γυρνούσε στο σπίτι του, κάτι έβρισκε κι εκεί να κάνει. Πότε διόρθωνε το αλέτρι του, πότε κάρφωνε κανένα παράθυρο που είχε σπάσει, πότε περιποιότανε τις κόττες του, πότε σκάλιζε τα λαχανικά του. Όλο δούλευε κι όλο πρόκοβε και, σιγά - σιγά, έγινε ο πιο πλούσιος τους τόπου.

Ο γείτονάς του, ο ακαμάτης, έβρισκε πάντοτε προφάσεις για να μη δουλέψει. Το πρωί δεν ξυπνούσε χαράματα, όπως ο δουλευτάρης, αλλά κοιμόταν ώσπου ο ήλιος ανέβαινε ένα κοντάρι στον ουρανό, γιατί έλεγε πως, όσο περισσότερο κοιμότανε, τόσο ξεκούραστος θα' ταν και τόσο πιο καλά θα δούλευε στο χωράφι του. Αλλά όταν έφτανε στο χωράφι, κόντευε πια μεσημέρι, κι έτσι, δεν του έμεναν και πολλές ώρες δουλειάς. Χρόνο με το χρόνο γινότανε φτωχότερος, ώσπου έγινε ο πιο φτωχός του χωριού.

Ζήλευε λοιπόν το γείτονά του τον δουλευτάρη κι έλεγε πως εκείνος ήτανε μάγος κι έκανε μάγια στα δικά του τα χωράφια να δίνουν πολύ καρπό, και στο χωράφι του γείτονά του να μη δίνει καθόλου.

Μια μέρα, οι δυο γείτονες συζητούσαν για τις σοδειές τους, κι επειδή ο δουλευτάρης είπε ότι μόνο με τη δουλειά προκόβει κανείς, ο ακαμάτης θύμωσε και σηκώνοντας το τσεκούρι του, τον χτύπησε στο κεφάλι και τον σκότωσε.

Οι συγγενείς του δουλευτάρη έτρεξαν να τον σηκώσουν κι όταν είδαν πως ήταν πια πεθαμένος, άρχισαν να κυνηγούνε το φονιά.

Αλλ' ο ακαμάτης είχε προχωρήσει πολύ και τους ξέφυγε, τρέχοντας προς το Νείλο. Στρέφοντας πίσω του είδε πως οι συγγενείς του σκοτωμένου ήταν ακόμη μακριά, αλλά έτρεχαν κι αυτοί προς το ποτάμι. Θέλησε τότε να εξακολουθήσει το δρόμο του αλλά, ξαφνικά, είδε να παρουσιάζεται ένας λύκος.

Φοβήθηκε πως ο λύκος θα τον φάει, γιατί δεν είχε κανένα όπλο μαζί του να τον χτυπήσει.

Καθώς κοιτούσε γύρω του με απελπισία, για να βρει τρόπο να σωθεί, πρόσεξε μια ψηλή χουρμαδιά που βρισκότανε στην όχθη του ποταμού και που τα μεγάλα, πλατύφυλλα κλαδιά της έγερναν πάνω από τον ποταμό.

«Σώθηκα!» μουρμούρισε. Τώρα θα γλιτώσω κι από το λύκο και από τους ανθρώπους.

Κι έτρεξε προς τη χουρμαδιά, σκαρφάλωσε στον κορμό της και, σιγά-σιγά, ανέβηκε ως τα πρώτα κλαδιά και κρύφτηκε στα πλατιά φυλλάκια.

Ο λύκος, βλέποντας πως του ξέφυγε ο άνθρωπος, έτρεξε κι αυτός να φύγει, για να βρει κάποιο άλλο κυνήγι.

Ξαφνικά ο φονιά άκουσε κάτι να σέρνεται μέσα στα κλαδιά πάνω από το κεφάλι του. Κοιτάζει και τι να δει: ένα θεόρατο φίδι σερνόταν ανάμεσα στα κλαδιά, σφυρίζοντας.

Κοίταξε κάτω τρομαγμένος, ο λύκος είχε φύγει, αλλ' οι συγγενείς του σκοτωμένου πλησίαζαν τρέχοντας κι ασφαλώς θα τον έβλεπαν, όταν κατέβαινε από το δέντρο, και θα τον έπιαναν. Κι ήξερε πως άμα έπεφτε στα χέρια τους, ήταν χαμένος!

Μη έχοντας τι άλλο να κάνει σκέφτηκε: «Θα πηδήσω στο νερό, και θα βγω κολυμπώντας στην αντικρινή όχθη του ποταμού».

Και πήδησε αμέσως στο νερό.

Αλλά ο Νείλος είναι γεμάτος κροκόδειλους κι ένας από αυτούς, μόλις είδε τον άνθρωπο να πέφτει, όρμησε απάνω του, άνοιξε το τεράστιο στόμα του και τον έκοψε στη μέση.

Κι έτσι, ο φονιάς βρήκε την τιμωρία του.

Η Αλκυόνη

Η Αλκυόνη είναι ένα πουλί φιλέρημο που ζει συνήθως κοντά στη θάλασσα. Λένε πως για να γλιτώσει από το κυνήγι των ανθρώπων στήνει τη φωλιά της και

κλωσσάει τ' αυγά της στα βράχια της παραλίας.

Κάποτε, όταν επρόκειτο να γεννήσει πήγε σ' ένα ακρωτήριο και βλέποντας ένα βράχο μέσα στη θάλασσα άφησε εκεί τα' αυγά της. Μια φορά που βγήκε για να βρει τροφή συνέβη να ξεσπάσει δυνατός αέρας και η θάλασσα φουρτούνιασε. Τα κύματα ανέβηκαν ως τη φωλιά της, την κάλυψαν και τα πουλάκια της πνίγηκαν.

Η Αλκυόνη όταν είδε τι συνέβη είπε: «Εγώ η παλαβή φταίω, που θεωρούσα τη στεριά επικίνδυνη και φυλαγόμεν και ήρθα εδώ στη θάλασσα, που μου στάθηκε πολύ πιο άπιστη».

Ο αγαματοπώλης

Κάποιος έφτιαξε ένα ξύλινο Ερμή και πήγε στην αγορά να τον πουλήσει. Ωστόσο δεν ζύγωνε κανένας αγοραστής και για να προσελκύσει τον κόσμο άρχισε να φωνάζει πως πουλά ένα θεό που φέρνει ευτυχία και προσπορίζει κέρδη. Τότε ένας από εκείνους που έτυχε να είναι κοντά του λέει: «Φίλε μου, γιατί αφού έχει τέτοιες ιδιότητες τον πουλάς και δεν τον κρατάς να απολαμβάνεις εσύ τα καλά που φέρνει;».

«Γιατί εγώ, αποκρίθηκε αυτός, έχω ανάγκη από κάποια επείγουσα βοήθεια, ενώ αυτός συνηθίζει να φέρνει τα κέρδη αργά».

Η αλεπού και ο σκύλος

Μια αλεπού μπήκε κάποτε σ' ένα μαντρί με τη σκέψη ν' αρπάξει κανένα μικρό αρνάκι. Εκεί που 'χε πιάσει ένα νεογέννητο κι ετοιμαζόταν να το πνίξει, την είδε ο τσοπανόσκυλος. Η κυρά - Μαριώ δεν τα 'χασε, μόνο έκανε πως το ντάντευε.

- Τι κάνεις αυτού κυρά - Μαριώ; ρώτησε σοβαρά ο τσοπανόσκυλος.

- Να, δε βλέπεις κουμπάρε; Χαϊδεύω τούτο το χαριτωμένο αρνάκι, γιατί πολύ μου αρέσει, μα την αλήθεια!

- Μα την αλήθεια, είπε ο τσοπανόσκυλος, κι εγώ σου λέω πως αν δεν αφήσεις ήσυχο τ' αρνί, θα σου δείξω πώς είναι τα σκυλίσια χάδια!

Η αλεπού, όταν κατάλαβε πως δεν είχαν πέραση οι πονηριές της, έβαλε την ουρά κάτω από τα σκέλη της κι έφυγε...

Η αλεπού και η μαϊμού

Μια αλεπού και μια μαϊμού, λογόφερναν για την αρχοντιά τους. η καθεμιά ήθελε να κάνει την άλλη να πιστέψει πως ήταν από μεγάλο σόι. Η λογομαχία τράβαγε του μάκρους, όταν έτυχε οι δυο κυράδες να περνάνε από ένα νεκροταφείο. Άρχισε λοιπόν η καλή σου η μαϊμού ν' αναστενάζει και να δακρύζει.

- Τι έπαθες; τη ρώτησε η αλεπού. Γιατί σ' έπιασαν ξαφνικά τα κλάματα;

- Αχ! πώς να μην κλαίω, έκανε η μαϊμού, όταν βλέπω τις μαρμαρένιες επιτάφειες

στήλες τόσων ένδοξων προγόνων μου!

Γυρίζει τότε η αλεπού και της λέει:

- Ε, τι να σου κάνω, κυρά - μαϊμού; Ό,τι θέλεις μπορείς να λες! Οι πεθαμένοι που 'ναι θαμμένοι σε τούτο το νεκροταφείο, δεν μπορούν να σηκωθούν και να στις βρέξουν!

Συμμαχία λύκων και σκυλιών

Οι λύκοι κάποτε είπαν στα σκυλιά:

- Τι λόγο έχουμε να μαλώνουμε αδιάκοπα; Μοιάζουμε τόσο, που μπορούμε θαυμάσια να μονιάσουμε πια σαν αδέρφια. Στο μόνο που διαφέρουμε, είναι στη γνώμη. Σ' εμάς αρέσει η ελεύθερη ζωή, ενώ εσείς είστε δούλοι των ανθρώπων. Κάθεστε να σας δέρνουν και να σας δένουν με το λουρί και σεις τους φυλάτε τα πρόβατα και τους γλείφετε τα χέρια. Ύστερα αυτοί, για το ευχαριστώ, σας πετούν τα κόκαλα που δεν μπορούνε να φάνε οι ίδιοι. Αν, λοιπόν, θελήσετε ν' αλλάξετε γνώμη, παραδώστε μας τα κοπάδια. Θα τα 'χουμε συντροφικά και θα τρώμε ώσπου να χορτάσουμε.

Οι σκύλοι παραδέχτηκαν πως όλ' αυτά ήταν πολύ σωστά. Παράδωκαν λοιπόν τη στάνη στους λύκους, και περίμεναν. Οι λύκοι όμως, όταν βρέθηκαν στη στάνη, πρώτα τα σκυλιά σκότωσαν, για να τρώνε τα πρόβατα ανεμπόδιστοι.

Οδοιπόροι και πέλεκυς

Δύο οδοιπόροι πήγαιναν μαζί. Ο ένας από αυτούς βρήκε έναν πέλεκυ (τσεκούρι) και τότε ο άλλος του είπε: «ευρήκαμεν».

- Να μη λες «ευρήκαμεν», είπεν ο πρώτος, αλλά «ευρήκα». Ύστερα από λίγο τους συνάντησαν εκείνοι που είχαν χάσει τον πέλεκυ και τότε εκείνος που τον είχε βρει, αισθανόμενος το εαυτό του διωκόμενο είπε: «εχαθήκαμε».

- Να μη λες «εχαθήκαμε» αλλά «εχάθηκα», απάντησε τότε ο άλλος, γιατί και όταν τον ευρήκες δε μου είπες ότι θα τον έχουμε μισό - μισό.

Ο γάιδαρος και το αλάτι

Ήτανε μια φορά ένας χωρικός που είχε ένα γάιδαρο και τον χρησιμοποιούσε για να κάνει τις διάφορες δουλειές του.

Επειδή ο γάιδαρός του ήταν πολύ χρήσιμος, τον αγαπούσε και τον περιποιόταν και, πολλές φορές, του συγχωρούσε και τα γαϊδουρινά του πείσματα.

Μια μέρα, ο χωρικός φόρτωσε κοφίνια με αλάτι το γάιδαρο, και κίνησε να τα πάει στο διπλανό χωριό, όπου θα μπορούσε να τα πουλήσει. Όμως, για να φτάσουν σ' αυτό το χωριό, έπρεπε να περάσουν ένα ποτάμι.

Καθώς λοιπόν το περνούσαν, ο γάιδαρος παραπάτησε και βούλιαξε μέσα στο νερό.

Το αλάτι, όμως, μόλις βρέθηκε μέσα στο νερό, έλιωσε κι έτσι ο γάιδαρος σηκώθηκε πιο αλαφρός από μέσα.

Ο χωρικός στενοχωρήθηκε πολύ που έχασε το αλάτι, αλλά ο γάιδαρος ήταν πολύ ευχαριστημένος.

Μια άλλη μέρα, ο χωρικός φόρτωνε ξανά κοφίνια το γάιδαρο, αλλά, αυτή τη φορά, τα κοφίνια είχαν μέσα σφουγγάρια. Ο γάιδαρος νόμιζε πως θα μπορούσε να γλιτώσει και τώρα από το φορτίο του και έτσι, την ώρα που περνούσαν ξανά από το ποτάμι, έκανε πως γλίστρησε και βούλιαξε ξανά μες το νερό.

Όμως τα σφουγγάρια ήπιαν νερό και βάρυναν, κι έτσι ο γάιδαρος δεν μπόρεσε να βγει στην επιφάνεια και πνίγηκε.

Το λιοντάρι κι ο λαγός

Ένα λιοντάρι είδε ένα λαγό αποκοιμισμένο κι ετοιμαζόταν να τον φάει, όταν από την άλλη είδε να περνάει τρέχοντας ένα ελάφι. Παράτησε, λοιπόν, το λαγό κι έτρεξε πίσω από το ελάφι έκανε όμως πολύ φασαρία που ο λαγός ξύπνησε κι όπου φύγει φύγει!

Μετά από μεγάλο κυνηγητό, το λιοντάρι κατάλαβε πως πια δεν είχε ελπίδα να προφτάσει το ελάφι. Γύρισε τότε στο σημείο που είχε δει το λαγό, για να διαπιστώσει πως κι αυτός είχε γίνει άφαντος.

«Καλά να πάθω», είπε το λιοντάρι. «Άφησα το σίγουρο φαγάκι που ήταν κάτω από τη μύτη μου, ελπίζοντας πως θα έπιανα κάτι μεγαλύτερο».

Το πάθημα του πελαργού

Ένας αγρότης έστησε μια μέρα στο χωράφι του δόκανα για να πιάσει κάτι γερανούς που του κατέστρεφαν τα σπαρτά. Στις παγίδες όμως πιάστηκε και ένας πελαργός - που είναι πουλί χρήσιμο στη γεωργία. Νιώθοντας το άμοιρο αυτό πουλί το οικτρό τέλος που το περίμενε, όταν ήρθε και το βρήκε ο αγρότης, άρχισε να τον ικετεύει:

- Δεν είμ' αφέντη γερανός εγώ, που να βλάπτω τα σπαρτά σου. Κι αν θες να βεβαιωθείς, καλέ μου άνθρωπε, γι' αυτό, ρώτα τα διάφορα ερπετά κι αυτά τα φίδια ακόμα που κάθε μέρα κυνηγώ κι εξοντώνω για μεγάλο κέρδος δικό σου.

Μα ο γεωργός δεν τον λυπήθηκε και του μίλησε σκληρά: «αφού, όπως λες, του είπες, είσαι καλός, γιατί πήγες με τους κακούς να σμίξεις; Εγώ μ' αυτούς σε έπιασα, μ' αυτούς θα σε χαλάσω!».

Το μυρμήγκι

Το μυρμήγκι, τον παλιό καιρό ήταν άνθρωπος και δούλευε αδιάκοπα στα χωράφια. Δεν του αρκούσαν όμως οι δικοί του κόποι κι ήθελε να κλέβει και τον καρπό των

γειτόνων. Ο Δίας αγανάκτησε τότε για την πλεονεξία του και τον έκανε μυρμήγκι. Αυτός όμως, μ' όλο που άλλαξε μορφή, δεν άλλαξε συνήθειες, κι έτσι ως σήμερα γυρνώντας στα χωράφια μαζεύει τους καρπούς και τους κόπους των άλλων και τους βάζει στην άκρη για τον εαυτό του.

Ο λύκος και το αρνί

Μια φορά ένας λύκος κυνηγούσε ένα αρνί, κι εκείνο πήγε και κρύφτηκε σ' ένα αρχαίο ναό. Ο λύκος το φώναξε να βγει λέγοντάς του:

- Αν δε βγεις θα σε βρει ο ιερέας και θα σε θυσιάσει στο θεό. Ενώ αν έβγεις, εγώ δε θα σε πειράξω.

- Είμαι που είμαι χαμένο. Λοιπόν, προτιμώ να γίνω θυσία στο βωμό ενός θεού, παρά να με κατασπαράξει η αφεντιά σου!

Ο άνθρωπος και η τύχη

Ένας στρατοκόπος, που είχε πολύ κουραστεί περπατώντας, έπεσε να κοιμηθεί άκρη - άκρη σ' ένα νεοσκαμμένο πηγάδι χωρίς πεζούλι. Εκεί που κοιμόταν βαθιά, όλο έγερνε και κινδύνευε να πέσει μέσα, όταν τον ξύπνησε μια περαστική γυναίκα και του έδειξε τον κίνδυνο που διέτρεχε. Ο άνθρωπος την ευχαρίστησε θερμά, εκείνη όμως του είπε:

- Μη μ' ευχαριστείς, γιατί ό,τι έκανα, για μένα το 'κανα. Είμαι η Τύχη κι αν έπεφτες μέσα, μ' εμένα με την τύχη σου θα τα έβαζες, κι όχι με το στραβό σου το κεφάλι που πήγες να κοιμηθείς στον όχτο του πηγαδιού!

Τα σαλιγκάρια

Μια φορά το παιδί ενός γεωργού έψηνε στη χόβολη σαλιγκάρια. Τα σαλιγκάρια, όταν είναι στη φωτιά τσιτσιρίζουν. Ακούγοντάς τα λοιπόν το παιδί, τους φώναξε αγανακτισμένο:

- Αφιλότιμα ζωντανά, το σπίτι σας καίγεται κι εσείς τραγουδάτε;

Ο Βοριάς κι ο Ήλιος

Μια φορά, ο Ήλιος κι ο Βοριάς έπιασαν μια μεγάλη συζήτηση για το ποιος από τους δυο ήταν ο δυνατότερος.

- Εγώ, έλεγε ο Ήλιος.

- Όχι, εγώ, έλεγε ο Βοριάς.

Κι είχαν τόσο πείσμα, ώστε κανένας τους δεν υποχωρούσε μπροστά στον άλλον.

Έτσι όμως, δεν έβγαине συμπέρασμα, ούτε θα 'βγαине ποτέ, τόσο πεισματάρηδες που ήταν κι οι δυο τους.

- Σου προτείνω ένα στοίχημα! είπε τέλος ο Βοριάς.

- Τι στοίχημα; ρώτησε ο Ήλιος.
- Να διαλέξουμε στην τύχη έναν άνθρωπο κι όποιος από τους δυο μας καταφέρει και τον γδύσει, εκείνος θα 'ναι ο δυνατότερος .

- Το δέχομαι το στοίχημα! είπε ο Ήλιος.

Σε λίγο, φάνηκε στον κάμπο ένας άνθρωπος, που πήγαινε ολομόναχος.

Άρχισε τότε, ο Βοριάς, να φυσάει δυνατά.

Ο διαβάτης έσκυψε το κεφάλι του και σταύρωσε τα χέρια του, πάνω στο στήθος, για να προφυλαχτεί από τον αέρα.

Ο Βοριάς φύσηξε πιο δυνατά κι ο διαβάτης, κούμπωσε το ρούχο του κι επειδή ο Βοριάς δυνάμωνε το φύσημά του, ο καημένος ο άνθρωπος έβγαλε μια μάλλινη κουβέρτα, που την κουβαλούσε σ' ένα σακί, και τυλίχτηκε μ' αυτήν, για να μην ξεπαγιάσει.

Όσο πιο δυνατά φυσούσε ο Βοριάς, τόσο πιο σφιχτά τυλιγότανε στην κουβέρτα του ο διαβάτης.

Στο τέλος, ο Βοριάς βαρέθηκε κι έπαψε να φυσάει. Γύρισε στον Ήλιο και του είπε:

- Η σειρά σου τώρα να δοκιμάσεις να τον γδύσεις.

Ο Ήλιος πρόβαλε στον ουρανό, μόλις σταμάτησε να φυσάει ο Βοριάς, κι αμέσως ο διαβάτης έβγαλε από πάνω του την κουβέρτα και την έβαλε στο σακί.

Δυνάμωσε τη λάμψη του ο Ήλιος κι ο διαβάτης ξεκούμπωσε το ρούχο του.

Αλλά ο Ήλιος δυνάμωνε όλο και πιο πολύ τη λάμψη του κι ο διαβάτης, που είχε αρχίσει να ιδρώνει, άρχισε να βγάζει ένα-ένα τα ρούχα του, ώσπου, στο τέλος απόμεινε ολόγυμνος και κοιτούσε δεξιά κι αριστερά, μήπως δει κανένα δέντρο για να πάει να ξαπλώσει στον ίσκιο του.

Επειδή όμως δεν έβρισκε δέντρο, έπεσε στο ποτάμι, που περνούσε εκεί κοντά κι έμεινε στο νερό, ώσπου ο Ήλιος, σιγά-σιγά, λιγόστεψε τη λάμψη του.

- Εσύ είσαι ο δυνατότερος! παραδέχτηκε ο Βοριάς, αποχαιρετώντας τον Ήλιο.

Ο γάτος και τα ποντίκια

Κάποτε, σ' ένα μεγάλο αρχοντικό σπίτι με πολλά δωμάτια, έμενε μια γριά. Το σπίτι ήτανε παμπάλαιο. Κανείς δεν το περιποιότανε πια κι οι τοίχοι του είχαν αρχίσει να ραίζουν, οι σοβάδες να πέφτουν, τα πατώματα να σαπίζουν.

Η γρια, που έμενε σ' αυτό το παλιό αρχοντικό σπίτι, κρατούσε μόνο δυο δωμάτια ανοιχτά, όπου έμενε αυτή στο ένα και στο άλλο η υπηρέτριά της. Όλα α άλλα δωμάτια τα είχανε κλειστά και δεν άνοιγαν ποτέ τις πόρτες και τα παράθυρά τους ούτε έμπαιναν ποτέ εκεί μέσα.

Όπου στα κλεισμένα δωμάτια, έστησαν φωλιά δυο ποντίκια που, σιγά σιγά, έγιναν μια πολυάριθμη οικογένεια, στρατός ολόκληρος από ποντίκια, που αλώνιζαν εκεί

μέσα. Κανείς δεν τα πείραζε και εκείνα νύχτα μέρα ροκάνιζαν ό,τι έβρισκαν μπροστά τους κι έγιναν όλα τετράπαχα.

Μια μέρα, ένας γάτος του δρόμου, βρίσκοντας ανοιχτή την εξώπορτα του σπιτιού, μπήκε μέσα για να προφυλαχτεί από το κρύο και χώθηκε κάτω από το κρεβάτι της γριάς.

Όταν τον είδε, την άλλη μέρα, η γριά χάρηκε, που θα τον είχε, και τον κράτησε. Ο γάτος καθώς περπατούσε αμέριμνος στο σπίτι, μια μέρα ανακάλυψε μια τρύπα η οποία οδηγούσε σε κάποιο άλλο δωμάτιο όπου ζούσαν τα ποντίκια. Καθώς τα ποντίκια έβγαιναν ανυποψίαστα από τη φωλιά τους αυτός τα καταβρόχιζε.

Κι επειδή τρώγοντας έρχεται η όρεξη, ο γάτος βγήκε, ένα άλλο βράδυ από το δωμάτιο της γριάς και άρχισε να τριγυρνάει στο απέραντο παμπάλαιο σπίτι. Στον πρώτο διάδρομο που μπήκε, αντίκρυσσε κοπάδι ολόκληρο από ποντίκια και έπεσε απάνω τους με μανία. Εκείνα, συνηθισμένα όπως ήταν να μην τα πειράζει κανένας, άργησαν να καταλάβουν τον κίνδυνο που τα' απειλούσε και ώσπου να κρυφτούνε στις τρύπες τους ο γάτος έφαγε αρκετά.

Πού να ξεκολλήσει τώρα ο γάτος από το διάδρομο. Η γρια τον έχανε, γιατί εκείνος μέρα-νύχτα παραφύλαγε στο διάδρομο για ποντίκια.

Έπειτα, βρίσκοντας καμιά τρύπα σε κάποια πόρτα, μπήκε και σ' ένα δωμάτιο, κι από κει σε άλλο κι έτρωγε τόσα ποντίκια, όσα δεν είχε φάει σε όλη του τη ζωή κανένας γάτος, σ' όλο τον κόσμο!

Σιγά-σιγά όμως ξύπνησαν και τα ποντίκια και κατάλαβαν πόσο επικίνδυνος είναι ο γάτος. Κρύφτηκαν λοιπόν μέσα στις τρύπες τους και δεν ξαναβγήκαν.

Ο γάτος περίμενε μια, περίμενε δυο μέρες, περίμενε τρεις, αλλά κανένα ποντίκι δεν φαινότανε και αυτός άρχισε να πεινάει.

Σκέφτηκε λοιπόν να τα ξεγελάσει και πηδώντας πάνω σ' ένα ξύλινο χοντρό καρφί, στον τοίχο, κρεμμάστηκε από αυτό και παρίστανε τον ψόφιο.

Ύστερα από δυο-τρεις ώρες ένα ποντίκι, καθώς δεν άκουγε τις πατημασιές του γάτου, τόλμησε να μισοβγεί από την τρύπα του. Κοίταξε γύρω, είδε το γάτο που έκανε τον ψόφιο, και κατάλαβε τι είχε γίνει.

- Άκουσε κυρ γάτο, του φώναξε. Και σακί να σε δω να γίνεις και να σε κρεμμάσουν σε καρφί, εγώ δεν έρχομαι κοντά σου.

Και κρύφτηκε πάλι, όσο το δυνατόν πιο βαθιά μπορούσε, μέσα στην τρύπα του.

Η γυναίκα και οι δουλειές

Ζούσε κάποτε μια χήρα, που ήτανε πλούσια κι είχε δούλες.

Είχε σπίτι μεγάλο και χωράφια κι ήτανε τόσο εργατική ώστε μόλις λαλούσε ο πετεινός της, σηκωνότανε από το κρεβάτι της, ξυπνούσε και τις δούλες κι άρχιζε

αμέσως τις δουλειές. Έπρεπε να συγυρίσουν το σπίτι, να ζυμώσουν, να ψήσουν ψωμί, να μαγειρέψουν, να ταΐσουν και τις κότες, να βγάλουν και την κατσικά και τη γελάδα στο λιβάδι για να βοσκήσουν, να κουβαλήσουν το ψωμί και το φαγητό σε εκείνους που δούλευαν στα χωράφια.

Οι δουλειές ήταν αμέτρητες κάθε μέρα κι οι δούλες βαρυγκωμούσαν,

- Δεν είναι κατάσταση αυτή, έλεγαν.
- Θα πεθάνουμε στα πόδια μας.
- Μας ξυπνάει προτού καλά-καλά χαράξει.
- Μόλις λαλήσει εκείνος ο καταραμένος ο πετεινός της.

Μια δούλη είπε τότε στις άλλες:

- Εκείνος ο πετεινός της τα φταίει όλα. Αν δεν λαλούσε, νύχτα ακόμα, εμείς θα κοιμόμαστε ως το πρωί.
- Πετεινός είναι, θα λαλήσει. Πώς θα τον εμποδίσουμε;
- Να τον πνίξουμε, πρότεινε μια δούλα.

Οι άλλες βρήκαν σωστή τη συμβουλή της και, το ίδιο βράδυ μπήκαν κρυφά στο κοτέτσι κι έπνιξαν τον πετεινό.

Αλλά βγήκε χειρότερα γι' αυτές. Γιατί, η χήρα, τώρα που δεν είχε τον πετεινό της να την ξυπνάει με το λάλημά του ξυπνούσε πολύ πιο νωρίς, γιατί φοβότανε μήπως δεν προφτάσει τις δουλειές της και ξυπνούσε, από εκείνη την ώρα, και τις δούλες της.

Το παιδί που έκλεβε και η μητέρα του

Κάποτε ένα παιδί μικρό έκλεψε στο σχολείο την πλάκα ενός άλλου παιδιού και, το μεσημέρι, όταν γύρισε στο σπίτι του, την έδειξε στη μητέρα του.

- Πού τη βρήκες; Το ρώτησε εκείνη.
- Στο σχολείο μου. Αποκρίθηκε το παιδί.
- Σε ποιο μέρος του σχολείου σου;
- Την είχε αφήσει ένα άλλο παιδί και εγώ του την πήρα χωρίς να το καταλάβει.
- Μπράβο! Είπε η μητέρα ενθουσιασμένη. Φαίνεσαι έξυπνος. Γιατί πίστευε πως ήταν εξυπνάδα που το παιδί της πήρε την ξένη πλάκα χωρίς να το καταλάβει ο συμμαθητής του.

Ύστερα από λίγο καιρό πήγε στο σπίτι του ένα πανωφόρι παιδικό.

- Πού το βρήκες; Ρώτησε η μητέρα.
- Στο σχολείο, απάντησε το παιδί.
- Σε κατάλαβαν που το πήρες;
- Όχι. Το έκρυπα κάτω από το δικό μου και έκανα κι εγώ πως ψάχνω να το βρω, μαζί με τα άλλα παιδιά.

Η μητέρα ευχαριστήθηκε πολύ που το παιδί της σκέφτηκε μια τέτοια πανουργία, να κλέψει το πανωφόρι, να το φορέσει κάτω από το δικό του και να κάνει τάχα πως το ψάχνει μαζί με τα άλλα τα παιδιά όταν το γύρευαν.

«Το παιδί μου εμένα είναι πολύ έξυπνο και θα προκόψει στη ζωή!», έλεγε μέσα της. Κι ήταν ενθουσιασμένη που είχε ένα τόσο έξυπνο παιδί και ο ενθουσιασμός της, όσο περνούσε ο καιρός μεγάλωνε πιο πολύ, γιατί ο γιος της κουβαλούσε στο σπίτι όλο και περισσότερα πράγματα κλεμμένα.

Το παιδί μεγάλωνε, έγινε άντρας κι έγινε ο πιο επιτήδειος κλέφτης της περιοχής. Κάποτε, όμως, τον έπιασαν, την ώρα που λήστευε ένα σπίτι, τον δίκασαν και τον καταδίκασαν σε θάνατο.

Την ώρα που τον έσερναν δεμένο για να τον πάνε στον τόπο, όπου ο δήμιος θα του έκοβε το κεφάλι, η μητέρα του έτρεχε πίσω από τη συνοδεία κι έκλαιγε, χτυπώντας το στήθος της με απελπισία.

- Γιε μου πού σε πάνε; Γιε μου! Πού σε πάνε; Φώναζε απελπισμένα.

Τότε ο κατάδικος σταμάτησε και παρακάλεσε εκείνους που τον πήγαιναν να τον αφήσουν να πει κάτι κρυφά στη μητέρα του.

Εκείνοι δέχτηκαν, μια που λίγη ώρα είχε ακόμα να ζήσει.

Τότε ο κατάδικος έσκυψε, τάχα να πει κάτι στ' αφτί της μητέρας του και της το ξερίζωσε με τα δόντια του!

- Δεν ντρέπεσαι, καταραμένο παιδί! Φώναξε εκείνη, ουρλιάζοντας από τους πόνους. Δεν σου φτάνουν τόσα εγκλήματα που έκανες, μόνο φέρνεσαι έτσι και στη μητέρα που σε γέννησε;

- Εσύ φταις για το κατάντημά μου, της αποκρίθηκε ο κατάδικος. Αν με μάλωνες όταν έκλεψα για πρώτη φορά εκείνη την πλάκα και σου την έφερα, σήμερα δεν θα με πήγαιναν να μου κόψουν το κεφάλι.

Το λιοντάρι, ο κυνηγός και ο λοτόμος

Ένας κυνηγός, ξεκίνησε να κυνηγήσει ένα λιοντάρι, που του είχε κάνει μεγάλες ζημιές, γιατί είχε μπει, νύχτα, στα χτήματά του και του είχε κατασπαράξει βόδια κι άλογα. Έξω από το κτήμα του, βρήκε εύκολα τα χνάρια του θηρίου. Στην αρχή, ήτανε μια πλατιά, ματωμένη γραμμή, που έδειχνε πως το λιοντάρι έσερνε στο χώμα τα θύματά του, που τα είχε σκοτώσει πια.

Προχωρώντας, έτσι, ο κυνηγός έφτασε σ' ένα μέρος όπου κάποιος λοτόμος έκοβε δέντρα.

- Καλημέρα! Του είπε ο λοτόμος.

- Καλημέρα.

- Σε βλέπω οπλισμένο βαριά. Είσαι κυνηγός;

- Ναι.

- Ένα λιοντάρι, που μου 'φαγε άλογα και βόδια. Παρακολουθώ τα χνάρια του από το πρωί, αλλά τα έχασα γιατί είναι πετρότοπος και δεν φαίνονται καθαρά. Μήπως είδες εσύ τίποτε αχνάρια λιονταριού;

- Αχνάρια δεν είδα γιατί δεν κοίταξα. Ξέρω όμως πού είναι η σπηλιά όπου μένει το λιοντάρι. Θέλεις να σου την δείξω;

- Όχι, όχι, σ' ευχαριστώ, βιάστηκε να του πει ο κυνηγός. Εγώ τα χνάρια του λιονταριού σου ζήτησα να μου δείξεις, κι όχι τη σπηλιά του.

Κι έφυγε κατατρομαγμένος, σαν να 'βλεπε μπροστά του το ίδιο το λιοντάρι.

Το λιοντάρι και η ύαινα

Το λιοντάρι, είχε γίνει βασιλιάς όλων των ζώων, γιατί ητανε το πιο δυνατό απ' όλα κι όλα το τρέμανε μόνο που άκουγαν τον τρομερό βρυχηθμό του.

Όταν νύχτωνε, έβγαινε στο κυνήγι, κι αλίμονο στο ζώο που τύγχαινε μπροστά του. Κάθε βράδυ, έτρωγε όσο ήθελε και, χαράματα, πήγαινε στην πηγή να πιει νερό, κι έπειτα γυρνούσε σε μια μεγάλη βαθιά σπηλιά, που ήτανε στο παλάτι του, κι εκεί πλάγιαζε και κοιμόταν όλη μέρα, για να χωνέψει και να ξεκουραστεί.

Ξυπνούσε όταν άναβαν τα πρώτα αστέρια στον ουρανό, έβγαινε στην είσοδο της σπηλιάς του, βρυχιόταν δυνατά, για να ειδοποιήσει τους υπηκόους του πως ήταν έτοιμος κι έπειτα άρχιζε το κυνήγι.

Αυτό γινότανε χρόνια ολόκληρα.

Κάποτε, όμως, ένα ελάφι του ξέφυγε, γιατί μόλο που πήρε φόρα, το λιοντάρι δεν έκανε τόσο μακρύ πήδημα σαν άλλοτε, κι έπεσε πάνω στις πέτρες, αντί να πέσει πάνω στην πλάτη του ελαφιού, όπως υπολόγιζε.

Το ίδιο έγινε και το επόμενο βράδυ, και σε λίγες μέρες είδε ότι, όχι μόνο τα ελάφια που είναι πολύ γρήγορα δεν μπορούσε να πιάσει, αλλά ούτε και κανένα άλλο ζώο.

Τότε το λιοντάρι κατάλαβε πως είχε αρχίσει να γερνάει και στενοχωρήθηκε πολύ. Δεν θα μπορούσε να κυνηγήσει και, στο τέλος, θα καταντούσε αυτό, που ήταν ο βασιλιάς των ζώων, να ψάχνει για να βρει κανένα ψοφίμι, για να χορτάσει την πείνα του. Εκείνη την ημέρα δεν έκλεισε μάτι από τη στενοχώρια του κι όταν νύχτωσε δεν βγήκε για κυνήγι. Είχε αποφασίσει να ξεκουραστεί ένα βράδυ, μήπως έτσι, ξαναβρεί δυνάμεις και κυνηγήσει καλύτερα.

Η ύαινα, που, κάθε νύχτα, έπαιρνε το λιοντάρι από πίσω και έτρωγε τα αποφάγια του, ανησύχησε που δεν το άκουγε να βρυχιέται κυνηγώντας. Και περισσότερο ανησύχησε γιατί δεν βρήκε τίποτα να φάει κι αυτή εκείνο το βράδυ.

Το πρωί λοιπόν παρουσιάστηκε στην είσοδο της σπηλιάς και ρώτησε ταπεινά:

- Βασιλιά μου, δεν βγήκες στο κυνήγι χτες το βράδυ;

Το λιοντάρι και το ποντίκι

Μια φορά ένα λιοντάρι κοιμότανε στη σπηλιά του. Είχε φάει αποβραδής, ένα βόδι ολόκληρο, είχε πει μπόλικο νερό και τώρα είχε βυθιστεί στον ύπνο κι έβλεπε όνειρα λιονταρίσια.

Ξαφνικά, ένιωσε στον ύπνο του πως κάτι το γαργαλούσε, σαν να περπατούσε κάποιος - πολύ ελαφρά είν' αλήθεια - πάνω στο κορμί του. Άνοιξε τα μάτια του και τι να δει: ήταν ένα ποντίκι!

Θύμωσε τότε το ποντίκι που ένα τόσο ταπεινό και μικρούλικο ζωάκι τόλμησε να του χαλάσει την ησυχία του κι αρπάζοντάς το με το πόδι του, ετοιμάστηκε να το χάψει.

Αλλά το ποντίκι άρχισε να το παρακαλάει κλαίγοντας:

- Άφησέ με βασιλιά μου να ζήσω κι εγώ μπορεί μια μέρα να σου ξεπληρώσω την καλοσύνη που θα μου κάνεις.

Το λιοντάρι, που ήτανε πια χορτάτο και δεν μπορούσε να φάει ούτε έναν ποντικό, γέλασε με τα λόγια που άκουσε και είπε:

- Σου χαρίζω τη ζωή, μόλο που ποτέ δε θα μπορούσες εσύ να με βοηθήσεις!

Κάποτε όμως το λιοντάρι έπεσε σ' ένα λάκκο - παγίδα που είχαν ανοίξει κάποιοι κυνηγοί, κι εκείνοι του έδεσαν τα πόδια με χοντρά σκοινιά και το άφησαν για να πάνε στο χωριό τους να φέρουν κι άλλους ανθρώπους, να τους βοηθήσουν, για να το κουβαλήσουν, επειδή ήταν πολύ βαρύ.

Ύστερα από λίγη ώρα, έτυχε να περνάει από εκεί ο ποντικός και άκουσε βογκητά.

Κατέβηκε τότε στο λάκκο, είδε το δεμένο λιοντάρι και το γνώρισε.

- Κάποτε μου χάρισες τη ζωή, του είπε. Τώρα θα σου ξεπληρώσω την καλοσύνη σου και θα σε ελευθερώσω.

- Εσύ θα με ελευθερώσεις; Ρώτησε απορώντας το λιοντάρι. Πώς είναι δυνατό;

- Τώρα θα δείς, είπε το ποντίκι.

Κι άρχισε, με τα σουβλερά του δόντια, να ροκανίζει τα χοντρά σκοινιά, που έδεσαν τα πόδια του λιονταριού.

Ύστερα από τρεις-τέσσερις ώρες, τα σκοινιά ήταν κομμένα και το λιοντάρι μπόρεσε, μ' ένα πήδημα, να βγει από το λάκκο - παγίδα.

Δεν έφυγε όμως αμέσως, γιατί περίμενε να σκαφαλώσει και το ποντίκι απάνω, μια που κι αυτό δεν μπορούσε να βγει μ' ένα πήδημα.

- Σ' ευχαριστώ πολύ! Του είπε συγκινημένο το λιοντάρι.

Σου είχα υποσχεθεί πως θα ξεπλήρωνα την καλοσύνη που μου έκανες, και κράτησα την υπόσχεσή μου, αποκρίθηκε το ποντίκι. Τότε γέλασες μαζί μου, γιατί δεν πίστευες πως εγώ, ένα μικρό και αδύνατο ποντίκι, θα μπορούσα να βοηθήσω εσένα, το βασιλιά των αγριμιών. Πρέπει να ξέρεις, όμως, πως κι οι πιο αδύνατοι

μπορούν να ξεπληρώσουν το καλό που κάνουν οι δυνατότεροί τους.

Ο κάβουρας κι η αλεπού

Ζούσε, κάποτε, ένας κάβουρας σε μian ακρογιαλιά.

Ήταν πολλά καβούρια σε εκείνη την ακρογιαλιά, που ζούσαν ανάμεσά στους βράχους και στα φύκια και, καμιά φορά, έβγαιναν για λίγο στην αμμουδιά, ως εκεί που έφτανε το κύμα της θάλασσας, κι έπειτα ξαναγυρνούσαν στις φωλιές τους.

Εκεί, ανάμεσα στα βράχια και στα φύκια, που πότε τα σκέπαζε και πότε τα ξεσκέπαζε η θάλασσα, ζούσαν όλα μαζί τα καβούρια., έτρωγαν, έπαιζαν, κοιμόντουσαν. Κι εκεί στις πιο βαθιές σπηλιτσες, ή κάτω από βραχάκια, που σχημάτιζαν κουφάλα, κρύβονταν όταν τα απειλούσε κάποιος κίνδυνος.

Αλλ' αυτός ο κάβουρας είχε βαρεθεί να ζει όπως τα άλλα τα καβούρια. Όταν ανέβαιναν στην ακρογιαλιά και τα άλλα έτρεχαν να ξαναπέσουν στο νερό, αυτός αργοπορούσε και καμιά φορά προχωρούσε λίγα μέτρα στην αμμουδιά, γιατί ήθελε να δει πώς είναι ο κόσμος της στεριάς.

Τέλος, μια μέρα, αποφάσισε να μην ξαναγυρίσει στη θάλασσα.

Προχώρησε ως την αμμουδιά, ώσπου βρήκε ένα ποταμάκι που κυλούσε ανάμεσα στις πέτρες και ανέβηκε στην κοίτη του ποταμού για να δει τι είναι πιο πέρα.

Έφτασε, έτσι, σ' ένα δάσος και παραξενεύτηκε γιατί ποτέ στη ζωή του δεν είχε δει δέντρα και στην αρχή, νόμισε πως είναι κατάρτια καραβιών.

Αλλά καθώς προχωρούσε θαυμάζοντας αυτά που έβλεπε γύρω, τον είδε μια πεινασμένη αλεπού και πήδησε απάνω του για να τον φάει.

«Καλά να πάθω!», είπε μέσα του ο καημένος ο κάβουρας. «Αφού ήμουν θαλασσινός, τι γύρευα στη στεριά;».

Το άλογο, το βόδι, ο σκύλος και ο άνθρωπος

Όταν ο Δίας έφτιαξε τον κόσμο και τα ζώα, που θα τον κατοικούσαν, όριζε, στο καθένα από αυτά, πόσα χρόνια θα ζούσε.

Σ' όλα, όπως στη θαλασσινή χελώνα λόγου χάριν, όρισε να ζει ως τριακόσια χρόνια, σ' άλλα, σαν το κοράκι για παράδειγμα, διακόσια, στον ελέφαντα εκατόν πενήντα, στη φάλαινα πεντακόσια, στις πεταλούδες τρεις μέρες.

Κι επειδή όλα ήταν για πρώτη φορά φτιαγμένα από το Δία και τότε θ' αρχιζαν να ζούνε, κανένα τους δεν περηφανεύτηκε, ούτε παραπονέθηκε για τα χρόνια που του είχε ορίσει.

Αφού έφτιαξε όλα τα ζώα, ο Δίας έφτιαξε και τον άνθρωπο. Σ' αυτόν έδωσε και κάτι, που δεν είχε δώσει στα άλλα ζώα. Του έδωσε το λογικό.

- Και πόσα χρόνια ορίζεις να ζω; Ρώτησε ο άνθρωπος.

- Σαράντα! Του απαντάει ο Δίας.

- Καλά! Λέει ο άνθρωπος.

Αμέσως, με το λογικό του, σκέφτηκε πως σαράντα χρόνια είναι πολύ λίγα, όταν ένα κοράκι, λόγου χάρη, ζει τουλάχιστον εκατό. Δεν είπε όμως τίποτα, για να μην του τα πάρει κι αυτά ο Δίας.

Όταν βγήκε στη ζωή ο άνθρωπος ήταν άνοιξη, όλα ήτανε όμορφα γύρω του, αλλά, τις νύχτες έκανε δροσιά και καθώς δεν είχε χοντρό δέρμα, όπως τα άλλα ζώα, για να προφυλάσσεται, σκέφτηκε να φτιάξει. Μάζεψε φύλλα τα 'ραψε και τα φόρεσε. Αλλά τα φύλλα μαραίνονταν και τρίβονταν. Τότε χρησιμοποίησε προβιές αγριμιών. Έπειτα είδε πως τα πουλιά χτίζανε φωλιά, και σκέφτηκε κι αυτός να φτιάξει μια φωλιά, αλλά να είναι σκεπασμένη από πάνω, κι όχι ξέσκεπη, όπως οι φωλιές των πουλιών.

Με το λογικό, λοιπόν, που του είχε χαρίσει ο Δίας, έφτιαξε ένα σπίτι με σκέπη, με πόρτα για να μπαينوβγαίνει και με παράθυρα, που του χρησίμευαν για να βλέπει τι γίνεται έξω, χωρίς να αναγκάζεται να βγαίνει από το σπίτι του.

Πέρασε η άνοιξη κι ήρθε το καλοκαίρι με τις ζέστες του. Τα ζώα έτρεχαν να βρούνε κανένα δέντρο για να ξαπλώσουν κάτω από τον ίσκιο του. Ο άνθρωπος, όμως, είχε το σπίτι του, κι έτσι είχε όσο ίσκιο ήθελε.

Ήρθε κι ο χειμώνας κι άρχισαν οι βροχές, τα κρύα, τα χιόνια. Τα ζώα έτρεμαν από το κρύο και στριμώχνονταν το ένα πλάι στο άλλο για να ζεσταθούν. Ο άνθρωπος όμως κλεινότανε μέσα στο σπίτι του και δεν κρύωνε καθόλου.

Ένα βράδυ, που έκανε κρύο δυνατό, χτύπησαν την πόρτα του.

- Ποιος είναι; Ρώτησε από μέσα ο άνθρωπος.

- Είμαι εγώ, το άλογο, ακούστηκε απ' έξω μια φωνή. Πάρε με μαζί σου, άνθρωπε, γιατί κρυώνω κι εγώ θα σου δουλεύω για να σε ξεπληρώσω.

- Μου χαρίζεις δέκα χρόνια από τη ζωή σου για να σε πάρω;

- Σου χαρίζω! Υποσχέθηκε το άλογο.

Κι ο άνθρωπος το πήρε μέσα στο σπίτι του και το άλογο ζεστάθηκε κι άρχισε να του δουλεύει.

Το άλλο βράδυ, παρουσιάστηκε το βόδι.

- Πάρε με άνθρωπε, να ζεσταθώ, κι εγώ θα σου δουλεύω! Τον παρακάλεσε.

- Σε παίρνω, αν μου χαρίσεις δέκα χρόνια από τη ζωή σου, είπε ο άνθρωπος.

- Μ' όλη μου την καρδιά, απάντησε το βόδι.

Κι ο άνθρωπος το πήρε μέσα στο σπίτι του και το 'στρωσε στη δουλειά.

Το τρίτο βράδυ, ήρθε κι ο σκύλος, τουρτουρίζοντας.

- Πάρε με, άνθρωπε, στο σπίτι σου κι εγώ θα σου δουλεύω, του είπε.

- Εσύ για δουλεία δεν κάνεις, αποκρίθηκε ο άνθρωπος. Θα σε πάρω όμως για να

φυλάς το σπίτι μου, όταν θα λείπω, φτάνει να μου χαρίσεις δέκα χρόνια από τη ζωή σου.

- Σου τα χαρίζω! Φώναξε ο σκύλος πρόθυμα.

Κι ο άνθρωπος τον πήρε στο σπίτι του και τον έβαλε να το φυλάει κι εκείνος το φύλαγε πιστά.

Κι έτσι ο άνθρωπος κέρδισε τριάντα χρόνια. Μόνο που, όταν τελείωσε τα σαράντα δικά του κι άρχισε να ζει τα δέκα του αλόγου, άρχισε να καμαρώνει σαν εκείνο. Στο δέκα του βοδιού, έγινε βαρύς και στενοκέφαλος κι ήθελε να γίνεται πάντα το δικό του. Και, στα τελευταία δέκα χρόνια, που είχε πάρει από το σκύλο, έγινε γκρινιαρής και θύμωνε με το παραμικρό.

Γι' αυτό, από τότε, οι άνθρωποι έχουν τέτοιο χαρακτήρα: είναι γιατί ζούνε τα χρόνια, του αλόγου, του βοδιού και του σκύλου.

Το λιοντάρι, ο Προμηθέας κι ο ελέφαντας

Μια μέρα το λιοντάρι παρουσιάστηκε στον Προμηθέα.

- Έχω πολλά παράπονα, του είπε.

- Με ποιον τα 'χεις;

- Με σένα που μ' έπλασες.

Ο Προμηθέας παραξενεύτηκε.

- Με μένα τα 'χεις τα παράπονα; ρώτησε. Μήπως δεν σ' έπλασα ένα αγρίμι μεγάλο κι όμορφο;

- Ναι, παραδέχτηκε το λιοντάρι.

- Μήπως δεν σου 'δωσα δόντια δυνατά, που μπορείς να συντρίψεις μ' αυτά και τα πιο χοντρά κοκάλια;

- Μου τα 'δωσες.

- Δεν σου έδωσα πόδια δυνατά και γρήγορα;

- Μου έδωσες.

- Δεν σου έδωσα νύχια δυνατά και κοφτερά;

- Κι αυτά μου τα έδωσες, παραδέχτηκε το λιοντάρι.

- Τότε, γιατί παραπονιέσαι με μένα, απόρησε ο Προμηθέας.

- Παραπονιέμαι γιατί, ενώ είμαι μεγάλο, όμορφο και δυνατό θηρίο, φοβάμαι τον πετεινό, του εξήγησε το λιοντάρι.

- Τότε με τον εαυτό σου να τα βάζεις και όχι με μένα. Η ψυχή η δική σου φοβάται τον πετεινό κι εγώ δεν έπλασα την ψυχή σου.

Το λιοντάρι κατέβασε το δυνατό του κεφάλι, γιατί δεν είχε τι να πει στον Προμηθέα, μια που εκείνος δεν είχε πλάσει την ψυχή του και μια που η ψυχή του έφταιγε, που φοβότανε τον πετεινό. Γύρισε λοιπόν στενοχωρημένο στο άγριο

δάσος, όπου ζούσε και μερόνυχτα ολόκληρα βασανιζότανε μ' αυτή τη σκέψη: γιατί φοβότανε τον πετεινό; Πώς θα 'κανε να κατανικήσει εκείνο τον παράξενο φόβο του; Κι επειδή δεν έβρισκε καμιά λύση, αποφάσισε να αυτοκτονήσει.

Την ώρα λοιπόν που πήγαινε να αυτοκτονήσει, αντάμωσε στο δρόμο του ένα πελώριο ελέφαντα, που κουνούσε διαρκώς τα τεράστια αυτιά του.

- Πες μου, τον ρώτησε περίεργο το λιοντάρι, γιατί κουνάς διαρκώς τα αυτιά σου;
- Κουράζομαι, αλλά δεν μπορώ να κάνω κι αλλιώς, του ομολόγησε ο ελέφαντας. Φοβάμαι αυτό το κουνούπι! Αυτό το μικροσκοπικό έντομο, που βουίζει διαρκώς, με κάνει και τρελαίνομαι από το φόβο μου, κι αλίμονό μου αν χωθεί μέσα, βαθιά στο αυτί μου.

Το λιοντάρι ακούγοντας εκείνα τα λόγια του ελέφαντα, γύρισε πίσω στη σπηλιά του.

«Τι ανόητο που ήμουν», έλεγε μέσα του, «να πηγαίνω να αυτοκτονήσω, γιατί φοβάμαι τον πετεινό. Εγώ είμαι πιο δυνατό κι από τον ελέφαντα ακόμη, μια που εγώ τουλάχιστον φοβάμαι τον πετεινό, ενώ εκείνος φοβάται το κουνούπι!»

Κι αποφάσισε να ζήσει, έστω κι αν φοβότανε τον πετεινό. Είχε πάρει, βλέπετε, θάρρος, μια που είδε πως υπήρχε και χειρότερος φόβος από το δικό του.

Η αλεπού και ο τράγος

Κάποτε μια αλεπού, για κακή της τύχη, έπεσε μέσα σε ένα πηγάδι. Όπως ήταν φυσικό, δεν μπορούσε να βγει έξω και έτσι καθόταν στενοχωρημένη προσπαθώντας να σκεφτεί με ποιο τρόπο θα γλύτωνε από την δύσκολη θέση που είχε βρεθεί.

Ωρα πολλή είχε περάσει, όταν στο πηγάδι πλησίασε ένας διψασμένος τράγος, μια αρσενική κατσίκα δηλαδή. Βλέποντας ο τράγος την αλεπού μέσα στο πηγάδι την ρώτησε:

- Είναι το νερό καλό κυρά αλεπού; Να κατέβω κι εγώ να πιω, γιατί διψάω πολύ;

Η πονηρή αλεπού, τότε, του απάντησε:

- Το νερό είναι πεντακάθαρο και δροσερό. Μην το σκέφτεσαι καθόλου. Κατέβα να πιεις να ξεδιψάσεις. Εγώ πίνω συνέχεια και δεν το χορταίνω.

Ο αφελής τράγος, χωρίς να το σκεφθεί καθόλου, πήδηξε μέσα στο πηγάδι και άρχισε να πίνει νερό που όντως ήταν δροσερό και πεντακάθαρο. Ήπια μπόλικο, με την ψυχή του, μέχρι που ξεδίψασε. Τότε ανακάλυψε ότι αν και μπήκε στο πηγάδι πολύ εύκολα, δεν μπορούσε να βγει από αυτό. Στράφηκε προς την αλεπού και την ρώτησε αν ήξερε κάποιο τρόπο για να βγουν από το πηγάδι.

Η αλεπού, παίρνοντας το πιο αθώο ύφος της, του απάντησε:

- Αυτό είναι πολύ εύκολο. Θα σταθείς όρθιος στα πισινά σου πόδια, ενώ τα

μπροστινά θα τα ακουμπήσεις στα τοιχώματα του πηγαδιού. Θα τεντώσεις προς τα πάνω τον λαιμό σου και εγώ θα σκαρφάλωσω πάνω σου. Όταν βγω έξω από το πηγάδι, θα τραβήξω έξω και εσένα και ο καθένας θα πάρει τον δρόμο του.

Ο τράγος, βρίσκοντας σωστά αυτά που του είπε η αλεπού, δεν έχασε καιρό και έκανε όπως του είχε πει. Η αλεπού, εύκολα πλέον, σκαρφάλωσε πάνω στον τράγο και πήδηξε έξω από το πηγάδι.

Μην τηρώντας όμως την υπόσχεση της, άρχισε να απομακρύνεται από το πηγάδι χωρίς να βοηθήσει τον τράγο. Καθώς απομακρυνόταν, τον άκουσε που την κατηγορούσε ότι αθέτησε την υπόσχεση της και ότι τον εγκατέλειψε μέσα στο πηγάδι. Τότε η πονηρή αλεπού του απάντησε:

- Κυρ τράγε μου, αν είχες γνώση όσες τρίχες έχεις στο γέني σου, δεν θα έμπαινες μέσα στο πηγάδι πριν σκεφτείς με ποιο τρόπο θα έβγαινες από εκεί.

Η κολοβή αλεπού

Μια αλεπού πιάστηκε κάποτε σε ένα δόκανο που είχε στήσει ένας κυνηγός στο δάσος. Προσπαθώντας να ξεκολλήσει από το δόκανο, γύρναγε πότε από την μια και πότε από την άλλη πλευρά. Μετά από πολλές προσπάθειες, κατάφερε να ελευθερωθεί, αλλά τα δόντια της παγίδας της είχαν κόψει την ουρά.

Η κολοβωμένη πλέον αλεπού, στενοχωρήθηκε πολύ βλέποντας την όμορφη ουρά της κρεμασμένη στο δόκανο. Η στενοχώρια της όλο και μεγάλωνε καθώς σκεφτόταν ότι θα τριγυρνούσε έτσι, ενώ όλες οι άλλες αλεπούδες θα είχαν τις ουρές τους. Πονηρή όμως καθώς ήταν, δεν άργησε να βρει λύση στο πρόβλημα της. Το μόνο που είχε να κάνει, ήταν να πείσει όλες τις αλεπούδες να κόψουν τις ουρές τους. Έτσι θα ήταν όλες ίδιες και δεν θα ντρεπόταν για την εμφάνιση της.

Χωρίς καθυστέρηση, έβαλε το σχέδιο της σε εφαρμογή και άρχισε να ειδοποιεί τις αλεπούδες να κάνουν ένα συμβούλιο γιατί ήθελε να τους μιλήσει. Πράγματι, λίγες μέρες μετά, μαζεύτηκαν όλες σε ένα ξέφωτο του δάσους και η κολοβωμένη αλεπού άρχισε να τους μιλάει για το φλέγον θέμα της ουράς. Τους είπε πολλά πράγματα για να τις πείσει να κόψουν τις ουρές τους. Τα πιο δυνατά επιχειρήματα της ήταν ότι η ουρά τους πρώτον είναι άπρεπη και δεύτερον ότι ήταν ένα περιττό βάρος, από το οποίο έπρεπε να απαλλαγούν άμεσα.

Καθώς, όμως, δεν ήταν η μοναδική αλεπού με πονηριά, μόλις σταμάτησε να μιλάει, πήρε τον λόγο μια άλλη αλεπού και της είπε:

- Άκουσα με προσοχή όσα μας είπες αλλά αναρωτιέμαι. Αν δεν σε συνέφερε να κόψουμε τις όμορφες ουρές μας, θα μας τα έλεγες όλα αυτά;

Η κασίκα και ο γάιδαρος

Πριν από αρκετό καιρό, ένας χωρικός είχε μια κατσίκα και ένα γάιδαρο. Επειδή ο χωρικός έδινε περισσότερη τροφή στο γάιδαρο, η κατσίκα ζήλεψε. Σκέφτηκε τότε ένα κόλπο, για να τον βγάλει από την μέση και να τρώει αυτή όλο το φαγητό. Βάζοντας σε εφαρμογή το σχέδιο της, πήγε μια μέρα κοντά στον γάιδαρο και του είπε:

- Αχ, καημένε κυρ Γάιδαρε, σε λυπάμαι. Όλη μέρα εργάζεσαι και δεν στέκεσαι ούτε στιγμή. Την μια σε βλέπω να αλέθεις στον μύλο, την άλλη να κουβαλάς ξύλα, βάσανο είναι η ζωή σου. Δεν θέλεις κι εσύ να ξεκουραστείς λιγάκι;

Ο γάιδαρος σκέφτηκε για λίγο αυτά που του είπε η κατσίκα και ύστερα την ρώτησε με φωνή γεμάτη παράπονο:

- Δίκιο έχεις κυρά κατσίκα μου, αλλά τι να κάνω;

Το σχέδιο της κατσίκας προχωρούσε όπως το είχε φανταστεί. Με φωνή γεμάτη συμπάθεια αποκρίθηκε στο γάιδαρο:

- Άκου τι θα κάνεις. Θα καμωθείς πως σεληνιάστηκες. Θα βγάζεις αφρούς από το στόμα και θα πέσεις σε ένα βαθύ λάκκο. Εκεί θα μπορέσεις να ξεκουραστείς αρκετά.

Ο γαϊδαράκος της ιστορίας μας, δεν φημιζόταν ιδιαίτερα για την εξυπνάδα του και έτσι μόλις άκουσε την κατσίκα αποφάσισε να κάνει πράξη αυτά που του πρότεινε. Την επόμενη ημέρα, καθώς περπατούσε φορτωμένος, είδε στην άκρη του δρόμου ένα πολύ βαθύ λάκκο. Αρπάζοντας την ευκαιρία, δίνει ένα σάλτο και πηδάει μέσα στον λάκκο, που για κακή του τύχη στον πάτο ήταν γεμάτος πέτρες. Όπως ήταν φυσικό, ο συμπαθής γάιδαρος χτύπησε άσχημα.

Ο χωρικός βλέποντας το ζώο του χτυπημένο, φώναξε αμέσως τον κτηνίατρο, ο οποίος του είπε:

- Για να γίνει ο γαϊδαράκος σου καλά, θα σφάξεις την κατσίκα και από το πνευμόνι της θα κάνεις μια αλοιφή με την οποία θα αλείψεις τις πληγές του γάιδαρου.

Και έτσι έγινε. Η κατσίκα σφάχτηκε, ενώ ο γαϊδαράκος γιατρεύτηκε και συνέχισε την ζωή του. Μάλιστα, μερικοί λένε ότι ο χωρικός του έδινε να φάει και την μερίδα της κατσίκας.

Το λιοντάρι, η αλεπού και η ελαφίνα

Ο βασιλιάς των ζώων, το λιοντάρι, κάποτε αρρώστησε και καθόταν μέσα στην σπηλιά του μέχρι να γίνει καλά. Παρέα αυτές τις δύσκολες ώρες του κρατούσε η αλεπού. Κάποια στιγμή το λιοντάρι πείνασε και είπε στην αλεπού:

- Κυρά αλεπού, αν με αγαπάς όπως λες και θέλεις να γίνω γρήγορα καλά, πήγαινε να μου φέρεις την μεγάλη ελαφίνα που τριγυρνάει στο δάσος. Αυτή θα είναι το γιατρικό μου. Μόνο εσύ μπορείς να τα καταφέρεις, αφού η πονηριά σου είναι

ξακουστή σε όλο τον κόσμο.

Η αλεπού, υπακούοντας στην θέληση του βασιλιά της, άφησε την φωλιά του και άρχισε να τριγυρνάει στο δάσος με σκοπό να συναντήσει την μεγάλη ελαφίνα. «Χτένισε» σχεδόν όλο το δάσος και τελικά την ανακάλυψε δίπλα σε ένα ρυάκι να τρώει φρέσκο χορτάρι.

- Γεια σου κυρά ελαφίνα, της είπε με αθώο ύφος. Σου φέρνω ευχάριστα νέα. Όπως, ίσως, θα ξέρεις ο βασιλιάς μας, το λιοντάρι, είναι άρρωστος και η ώρα που θα πεθάνει δεν είναι μακριά. Σκέφτηκε λοιπόν ότι το καταλληλότερο ζώο για να τον διαδεχθεί στον θρόνο, είσαι εσύ. Εγώ, πρέπει να σε αφήσω τώρα για να γυρίσω στον άρρωστο. Καλά θα κάνεις να έρθεις κι εσύ μαζί μου, να τον παρηγορήσεις αυτές τις δύσκολες ώρες. Εξάλλου ολόκληρο βασίλειο σου αφήνει. Α! Όταν γίνεις βασίλισσα των ζώων μην ξεχάσεις κι εμένα που σου έφερα την χαρμόσυνη είδηση. Η αλεπού, μαστόρισσα καθώς είναι στα όμορφα λόγια και στις κολακείες, έπεισε την ελαφίνα ότι έτσι έχουν τα πράγματα και χωρίς δεύτερη σκέψη το ανυποψίαστο ζώο πήρε τον δρόμο για την φωλιά του λιονταριού.

Το λιοντάρι, που η πείνα του είχε θεριέψει για τα καλά, μόλις είδε την ελαφίνα να προβάλλει στην είσοδο της σπηλιάς του, όρμισε πάνω της χωρίς όμως να καταφέρει να την πιάσει. Η ελαφίνα γλύτωσε από τα νύχια του λιονταριού, τα οποία όμως πρόλαβαν να την γρατζουνίσουν στο αυτί.

Η αλεπού βλέποντας τι είχε συμβεί, άρχισε να λέει στο λιοντάρι:

- Αχ, βασιλιά μου. Θάλασσα τα έκανες. Δεν έπρεπε να της ορμίσεις αμέσως. Τόσους κόπους έκανα και πήγαν όλοι χαμένοι.

Το λιοντάρι στενοχωρήθηκε πολύ που έχασε τέτοιο γεύμα. Είχε κι αυτήν την πείνα που όλο και μεγάλωνε. Με γαλίφικο ύφος, τότε, κοίταξε την αλεπού και της είπε:

- Κυρά αλεπού μου, ξέρω πόσο άξια είσαι. Πήγαινε να βρεις ξανά την ελαφίνα και είμαι σίγουρος ότι θα την καταφέρεις να ξαναέρθει.

Η αλεπού, μην θέλοντας να κακοκαρδίσει τον βασιλιά της, ξαναπήρε τους δρόμους και άρχιζε να αναζητά ξανά την ελαφίνα, ενώ ταυτόχρονα σκεφτόταν τι θα της πει για να την ξαναοδηγήσει στα νύχια του λιονταριού. Κάποια την βρήκε και «φορώντας» ένα παρεξηγημένο ύφος της είπε:

- Τι έπαθες εσύ και έφυγες τρέχοντας;

Η ελαφίνα μην πιστεύοντας στα αυτιά της, είπε με θυμό στην αλεπού:

- Δεν ντρέπεσαι να με αντικρίζεις; Με ξεγέλασες για να με φάει το λιοντάρι. Έννοια σου και το πήρα το μάθημα μου. Να πας αλλού να τάξεις βασίλεια και θρόνους.

Η πονηρή αλεπού τότε, δείχνοντας έκπληξη, απάντησε:

- Μα τι φοβητσιάρα που είσαι; Δεν ντρέπεσαι να με κατηγορείς άδικα; Ο

μεγαλειότατος θέλησε να σε πιάσει από το αυτί για να σου φανερώσει κρατικά μυστικά και να σου δώσει συμβουλές για την βασιλεία σου. Αλλά τι στα λέω; Κατά πάσα πιθανότητα θα γίνει ο λύκος πια βασιλιάς, αφού το λιοντάρι θύμωσε πολύ μαζί σου. Απλά σκέφτομαι ότι ο λύκος θα γίνει τύρρανος. Γι' αυτό αν αγαπάς τα ζώα του δάσους, έλα να πάμε στο λιοντάρι για να γίνεις εσύ βασίλισσα.

Η ελαφίνα κρατώντας κάποιες επιφυλάξεις, ζήτησε από την αλεπού να της ορκιστεί ότι όλα όσα της είπε είναι αλήθεια. Η αλεπού τότε, δίχως κανένα δισταγμό της ορκίστηκε ως εξής:

- Ορκίζομαι στο χορτάρι που τρως και στο νερό που πίνεις ότι το λιοντάρι δεν θα σε πειράξει. Μόνο βιάσου μην προλάβει ο λύκος και πάρει τον θρόνο.

Για δεύτερη φορά η ελαφίνα, πίστεψε τις ψευτιές της αλεπούς και με βήμα ταχύ ξεκίνησαν και οι δυο τους για την φωλιά του λιονταριού. Όταν έφτασαν εκεί, το λιοντάρι έχοντας πάρει το μάθημα του, άφησε την ελαφίνα να μπει για να καλά στην σπηλιά του και μόνο τότε της όρμησε και ξεκίνησε το γεύμα του.

Πάνω στο τσιμπούσι του λιονταριού, το μυαλό της ελαφίνας γλίστρησε λιγάκι παραπέρα. Βλέποντας το η αλεπού το άρπαξε κρυφά και το καταβρόχθισε στην στιγμή. Όταν το λιοντάρι αναζήτησε το μυαλό του θηράματος του, η αλεπού με αθώο ύφος του είπε:

- Βασιλιά μου, περιμένεις να έχει μυαλό ένα ζώο που ήρθε στην φωλιά σου να το φας και μάλιστα δύο φορές;

Ο ποντικός του αγρού και ο ποντικός του σπιτιού

Πριν πολλά πολλά χρόνια ήταν δύο ποντικοί. Ο ένας είχε φτιάξει την φωλιά του στον αγρό, ενώ ο άλλος την είχε φτιάξει σε ένα πλούσιο σπίτι. Η τύχη έφερε έτσι τα πράγματα, που οι δύο ποντικοί γνωριστήκαν και έγιναν καλοί φίλοι. Όπως κάνουν συνήθως οι καλοί φίλοι, έτσι και οι ποντικοί της ιστορίας μας θέλησαν να ανταλλάξουν επισκέψεις στις φωλιές τους.

Την αρχή έκανε ο ποντικός του σπιτιού, όταν ένα όμορφο ανοιξιάτικο πρωινό, ξεκίνησε για να επισκεφθεί τον φίλο του στον αγρό. Ο ποντικός του αγρού, θέλοντας να ευχαριστήσει τον φίλο του, έβγαλε να τον κεράσει ότι πιο εκλεκτό είχε, όπως φρέσκιες ρίζες, χορταράκια και σιτάρι. Ο καλομαθημένος ποντικός του σπιτιού, βλέποντας αυτά που του πρόσφερε ο φίλος του, του είπε:

- Καλέ μου φίλε, ωραία είσαι εδώ στην εξοχή, αλλά το φαγητό σου ταιριάζει περισσότερο σε μυρμήγκια παρά σε ποντικούς. Πάμε στο δικό μου σπίτι να σου κάνω το τραπέζι με φαγητά που τρώνε μόνο βασιλιάδες.

Έτσι τα δύο ποντίκια ξεκίνησαν να πάνε στο σπίτι που είχε την φωλιά του ο ένας από τους δυο. Σε λίγη ώρα έφτασαν στο κελάρι του σπιτιού, μιας και εκεί είχε

στήσει το τσαρδί του ο καλοταϊσμένος ποντικός. Πριν κάτσουν να φάνε, ο ποντικός του σπιτιού έκανε μια ξενάγηση στον φίλο του. Του έδειξε τις στάμνες με το λάδι και το κρασί, τα τσουβάλια με το αλεύρι και τα όσπρια, τα πανέρια με τα ξερά σύκα και άλλα πολλά καλούδια, αφού όπως είπαμε το σπίτι ήταν ενός πλούσιου ανθρώπου.

Όταν τελείωσε η ξενάγηση, πήρε ο καθένας τους από ένα κομμάτι τυρί και στρώθηκαν στο φαγητό. Έτυχε, όμως, εκείνη την ώρα, κάποιος υπηρέτης του σπιτιού να χρειαστεί κάτι από το κελάρι. Έτσι άνοιξε η πόρτα ξαφνικά με θόρυβο και ο υπηρέτης μπήκε μέσα στο κελάρι με γρήγορα βήματα. Το ποντίκι του σπιτιού, τρομαγμένο, άφησε το φαγητό και έτρεξε να κρυφτεί στην φωλιά που είχε σκάψει σε έναν τοίχο. Το ποντίκι όμως του αγρού, μαθημένο στην ηρεμία της φύσης, τα έχασε, δεν ήξερε τι να κάνει και πάγωσε από τον φόβο του εκεί που καθόταν. Όταν ο υπηρέτης έφυγε και έκλεισε πίσω του την πόρτα, ο ποντικός του σπιτιού βγήκε από την φωλιά του και πήγε κοντά στον φίλο του λέγοντας:

- Έλα να συνεχίσουμε το φαγητό μας, πέρασε ο κίνδυνος.

Τότε ο ποντικός του αγρού, με σοφία, απάντησε:

- Φίλε μου χάρισμα σου τα πλούσια φαγητά. Εγώ επιστρέφω στο σπίτι μου. Προτιμώ να τρώω φτωχικά και να είμαι ήσυχος, παρά να τρώω πλουσιοπάροχα και να μην μπορώ να ησυχάσω ούτε στιγμή.

Ο τζίτζικας και ο μέρμηγκας

Κάποτε ήταν ένα τζίτζικι και ένα μυρμήγκι. Το τζίτζικι είχε φτιάξει την φωλιά του στα κλαδιά ενός δέντρου ενώ το μυρμήγκι στις ρίζες του.

Ήταν καλοκαίρι και μόλις ανέτειλε ο ήλιος, το μυρμήγκι ξεκινούσε την εργασία του. Έβγαινε από την φωλιά του και έψαχνε να βρει διάφορους σπόρους. Όταν έβρισκε κάποιον, τον φορτωνόταν στην πλάτη και τον μετέφερε στην φωλιά του όπου τον αποθήκευε. Μερικές φορές οι σπόροι ήταν τόσο μεγάλοι που έπρεπε να τους κομματιάσει πριν τους μεταφέρει και αυτό σήμαινε διπλάσιο κόπο για το μυρμήγκι. Εργαζόταν από την ανατολή μέχρι την δύση του ηλίου.

Από την άλλη μεριά, το τζίτζικι, ξυπνούσε αφού είχε σχεδόν μεσημεριάσει. Έβγαινε από την φωλιά του και αφού έτρωγε κάτι πρόχειρα, έπιασε το τραγούδι που μερικές φορές το συνέχιζε ακόμα και μετά τα μεσάνυκτα. Εκτός από το να τρώει και να τραγουδάει δεν έκανε τίποτα άλλο όλη μέρα. Τι όλη μέρα δηλαδή, την μισή μέρα αφού όπως είπαμε ξυπνούσε το μεσημεράκι.

Έτσι περνούσαν οι μέρες η μία μετά την άλλη και ήρθε ο καιρός που έφυγε το καλοκαίρι και έδωσε την θέση του στο φθινόπωρο. Ο ουρανός συννέφιασε, ψιλή βροχή άρχισε να πέφτει και τα φύλλα των δέντρων ένα ένα ξεράθηκαν και έπεσαν

στην γη.

Το μυρμήγκι έχοντας αρκετές προμήθειες για να περάσει μέχρι την άνοιξη, καθόταν και απολάμβανε τον ήχο που έκαναν οι σταγόνες της βροχής καθώς έπεφταν πάνω στα ξερά φύλλα. Από την άλλη μεριά, το τζιτζίκι έψαχνε απεγνωσμένα να βρει κάτι να φάει αλλά δεν υπήρχε τίποτα αφού όλα τα φύλλα, όπως είπαμε, είχαν ξεραθεί. Μην αντέχοντας άλλο την πείνα, πήγε στον γείτονα του, το μυρμήγκι, και του είπε:

- Καλέ μου γείτονα, σε παρακαλώ, δώσε μου κάτι να φάω γιατί όλα τα φύλλα έχουν ξεραθεί και δεν υπάρχει τροφή πουθενά.

- Καλά, όλο το καλοκαίρι τι έκανες; Ρώτησε το μυρμήγκι.

- Α! Το καλοκαίρι δεν πρόλαβα να μαζέψω τροφές γιατί είχα πολύ κέφι και τραγούδαγα όλη μέρα.

- Ε! Αφού τραγούδαγες το καλοκαίρι, ήρθε τώρα ο καιρός να χορέψεις. Είπε το μυρμήγκι και γύρισε να δει κάτι αργοπορημένα πουλιά που πετούσαν προς το νότο.

Ο ψεύτης βοσκός

Ήταν κάποτε ένας βοσκός που είχε ένα κοπάδι με αρκετά πρόβατα και ένα μαντρί έξω από το χωριό του. Κάθε πρωί, οδηγούσε τα πρόβατα σε ένα καταπράσινο λόφο κοντά στο μαντρί και τα άφηνε να βοσκήσουν με την ησυχία τους.

Συνήθως περνούσε την ώρα του παίζοντας την φλογέρα του, αλλά να που μία μέρα την ξέχασε στο μαντρί. Μην έχοντας τι να κάνει, σκέφτηκε να σκαρώσει μία φάρσα στους συγχωριανούς του. Ανέβηκε λοιπόν σε ένα βράχο και άρχισε να φωνάζει προς την κατεύθυνση του χωριού: «Βοήθεια συγχωριανοί. Λύκοι τρων τα πρόβατα μου. Τρέξτε. Βοήθεια!».

Οι άντρες του χωριού άρπαξαν ότι βρήκαν μπροστά τους και έτρεξαν να βοηθήσουν τον βοσκό, που μόλις τους είδε άρχισε να γελάει με το πάθημα τους.

Ο βοσκός, όπως φαίνεται, βρήκε πολύ αστείο αυτό που έκανε, αφού το επανέλαβε κάνα δυο φορές ακόμα και κάθε φορά οι συγχωριανοί του έτρεχαν να τον βοηθήσουν.

Να όμως που μια μέρα, μια αγέλη πεινασμένων λύκων όρμισαν στο κοπάδι του βοσκού και άρχισαν να το ξεκληρίζουν. Τρομαγμένος ο βοσκός έβαλε τις φωνές και καλούσε σε βοήθεια: «Βοήθεια συγχωριανοί. Λύκοι τρων τα πρόβατα μου. Τρέξτε. Βοήθεια!».

Κανείς όμως δεν πήγε να τον βοηθήσει αφού όλοι νόμιζαν ότι για άλλη μια φορά ήθελε να γελάσει μαζί τους.

Εκείνη την φορά οι μόνοι που γέλασαν ήταν οι λύκοι. Βρήκαν πρώτης τάξεως φαγητό και το έφαγαν με την ησυχία τους. Μόνο ένας άνθρωπος εκεί κοντά κάτι

φώναζε αλλά όπως είναι γνωστό οι λύκοι δεν γνωρίζουν την ανθρώπινη γλώσσα για να καταλάβουν τι έλεγε και έτσι συνέχισαν ανενόχλητοι το φαγητό τους.

Ο λαγός και η χελώνα

Ένα ανοιξιάτικο πρωινό ένας λαγός είχε βγει έξω από την φωλιά του και έτρωγε φρέσκο χορταράκι. Καθώς έτρωγε, είδε μια χελώνα να περνάει λίγο πιο μακριά και του φάνηκε τόσο αστείο το περπάτημα της, που άρχισε να την κοροϊδεύει ότι ήταν πιο αργή και από τα σαλιγκάρια. Η χελώνα σταμάτησε, γύρισε προς τον λαγό και του είπε:

- Τι θα έλεγες να τρέξουμε σε ένα αγώνα δρόμου για να δούμε ποιος είναι πιο γρήγορος από τους δυο;

Αυτό ήταν! Ο λαγός έπεσε κάτω και άρχισε να χτυπιέται από τα γέλια. Βλέποντας όμως ότι η χελώνα παρέμενε σοβαρή, κατάλαβε ότι δεν του το είπε για αστείο και έτσι δέχτηκε την πρόκληση. Η αλεπού ως καταλληλότερη, όρισε το σημείο που θα ξεκινούσαν, την διαδρομή και το σημείο τερματισμού.

Ο αγώνας ορίστηκε για το επόμενο πρωινό και πράγματι, οι δύο διαγωνιζόμενοι καθώς και πολλά ζώα του δάσους βρίσκονταν πρωί πρωί στην αφετηρία. Η αλεπού έδωσε το σύνθημα και ο αγώνας ξεκίνησε. Η χελώνα χωρίς να χάσει χρόνο άρχισε να περπατάει, αργά βέβαια, και ήδη είχε καλύψει τα πρώτα εκατοστά της διαδρομής. Ο λαγός βλέποντας τον ρυθμό της αντιπάλου του, και νυστάζοντας μιας και ήταν πολύ πρωί, σκέφτηκε να κοιμηθεί λιγάκι και όταν ξυπνήσει θα έτρεχε όπως μόνο αυτός μπορεί και θα τερμάτιζε σίγουρα πρώτος. Έτσι η χελώνα συνέχισε να περπατάει, στην ορισμένη από την αλεπού διαδρομή, ενώ ο λαγός το έριξε στον ύπνο. Πέρασε αρκετή ώρα και κάποια στιγμή ο λαγός ξύπνησε. Καιρός για τρέξιμο είπε και ξεκίνησε. Παραξενεύτηκε πολύ που δεν συναντούσε την χελώνα και για μια στιγμή σκέφτηκε ότι θα είχε εγκαταλείψει τον αγώνα αφού έτσι κι αλλιώς τον είχε χαμένο από χέρι. Περισσότερο όμως ξέρετε πότε παραξενεύτηκε; Όταν έφτασε στο σημείο τερματισμού και είδε την χελώνα να τον περιμένει μασώντας ένα φυλλαράκι και έχοντας μια έκφραση θριάμβου στο πρόσωπο της.

Έτσι η χελώνα κέρδισε τον λαγό σε αγώνα δρόμου, όχι βέβαια γιατί τρέχει πιο γρήγορα από αυτόν, αλλά γιατί παρέμεινε πιστή στον σκοπό της και δεν έδειξε όπως ο λαγός αλαζονεία.

Το κουρευόμενο πρόβατο

Ένα πρόβατο που το κουρεύαν άτεχνα γυρίζει και λέει στον κουρέα του: «Εάν μεν θέλεις το μαλλί μου, κόβε λιγότερο. Εάν πάλι θέλεις το κρέας μου σκότωσέ με

μονομιάς, να με απαλλάξεις έτσι από αυτό το αργό βασανιστήριο».

Ο γάιδαρος κι ο τζίτζικας

Ο γάιδαρος άκουσε κάποτε το τζίτζικα και κατευχαριστήθηκε.

«Μα τι τρως κι έχεις τόσο γλυκιά φωνή;» τον ρώτησε.

«Αέρα και δροσιά» απάντησε εκείνος.

Τότε ο γάιδαρος νόμισε πως έμαθε το μεγάλο μυστικό που κάνει τις όμορφες φωνές. Άνοιξε λοιπόν το στόμα του, για να χορτάσει τάχα μπόλικο αέρα και δροσιά, κι έμεινε έτσι χάσκοντας, μέχρι που πέθανε από την πείνα.

Ο φτωχός και ο θάνατος

Κάποιος φτωχός, είχε φορτωθεί ένα δεμάτι ξύλα και τραβούσε το δρόμο του. Εκεί που πήγαινε, σαν να ζαλίστηκε. Ξεφορτώθηκε τα ξύλα, κάθισε κατάχαμα, κι απ' τήν πολλή του κούραση και την απελπισία, έβγαλε φωνή σπαραχτική:

«Αχ, που είσαι θάνατε...»

Δεν πρόλαβε ν' άποτελειώσει και νάσου ο θάνατος μπροστά του.

«Γιατί με φωνάζεις;» τον ρωτάει.

Κι εκείνος: «Για τα ξύλα, βάλε ένα χεράκι να τα σηκώσουμε».

Το χελιδόνι και ο κόρακας

Το χελιδόνι και ο κόρακας λογομαχούσαν για τα κάλλη τους.

Λέει λοιπόν ο κόρακας στο χελιδόνι:

«Η ομορφιά σου κρατάει όσο κι η Άνοιξη. Την παγωνιά δεν την αντέχει. Όμως το δικό μου σώμα και το κρύο του Χειμώνα υποφέρει και τη ζέστη του Καλοκαιριού».

Τα ποτάμια και η θάλασσα

Μαζεύτηκαν λοιπόν τα ποτάμια κι άρχισαν να κατηγορούν τη θάλασσα.

«Δε μας λες, γιατί αφού εμείς είμαστε γλυκά και πόσιμα, όταν μπούμε μέσα σου, αλμυρίζουμε και πικρίζουμε;»

Κι η θάλασσα που είδε πως είχαν παραπάρει φόρα:

«Μην έρχεστε, για να μην αλμυρίζετε!»

Η γάτα και η λίμα

Μια γάτα μπήκε στο χαλκωματάδικο κι ανακάλυψε τη σιδερένια λίμα. Άρχισε τότε να τη γλύφει με μανία. Άναψε η γλώσσα της και γδάρθηκε και μάτωσε, αλλά εκείνη το διασκέδαζε, γιατί νόμιζε πως τρώει το σίδηρο.

Συνέχισε λοιπόν ακάθεκτη να το αποτελειώσει, ώσπου της τέλειωσε η γλώσσα.

Ο κυνηγός κι ο λύκος

Κάποιος κυνηγός είδε ένα λύκο να ορμάει στο κοπάδι και να κατασπαράζει με άνεση τα περισσότερα πρόβατα.

Σοφίστηκε λοιπόν μια παγίδα, τον έπιασε, τον έδωσε στα σκυλιά του και ύστερα του είπε:

«Που πήγε τώρα εκείνη η φοβερή και τρομερή σου άνεση, θηρίο ανήμερο;»

Οι δυο κόκκορες κι ο αετός

Δυο κόκορες έστησαν άγριο καυγά. Αυτός που έχασε, τραβήχτηκε σε μια γωνιά.

Όσο για τον άλλο, το μεγάλο νικητή, ανέβηκε όσο πιο ψηλά μπορούσε στο κοτέτσι και φούσκωνε και κόμπαζε, ώσπου τον άρπαξε ένας αετός περαστικός.

Το διψασμένο περιστέρι

Ένα περιστέρι ήταν τόσο διψασμένο, ώστε πετούσε σαν τρελό εδώ κι εκεί για να βρει λίγο νερό.

Ξαφνικά, είδε σε κάποιο τοίχο ζωγραφισμένο ένα κανάτι και νόμισε πως είναι αληθινό. Πήρε φόρα λοιπόν κι όρμησε να ξεδιψάσει με το νερό που τάχα ήταν γεμάτη η ζωγραφιά. Φυσικά, έσκασε στον τοίχο και τραυματίστηκε θανάσιμα.

Λίγο πριν ξεψυχήσει, ψιθύρισε:

«Τι ατυχία κι αυτή! Απ' τήν πολλή μου δίψα, ξέχασα, το δύστυχο, πως υπάρχει και θάνατος».

Το κοράκι κι ο αετός

Το κοράκι είδε κάποτε τον αετό ν' αρπάζει ένα αρνί απ τὸ κοπάδι και θέλησε να τον μιμηθεί.

Έπεσε λοιπόν πάνω σε κάποιο κριάρι, τάχα για να το αρπάξει. Όμως τα νύχια του μπλέχτηκαν στην προβειά κι όταν ήρθε ο βοσκός το σκότωσε ακαριαία.

Η αλεπού κι ο λαγός στο πηγάδι

Ένας λαγός διψούσε και κατέβηκε στο πηγάδι για να πιεί νερό. Αφού ξεδίψασε με την ψυχή του, αποφάσισε ν' ανέβει. Αλλά διαπίστωσε πως δεν υπήρχε τρόπος κι έπεσε σε μαύρη απελπισία.

Κάποια αλεπού, που έτυχε να περνάει από εκεί, τον είδε σ' αὐτὴν την κατάσταση και του είπε:

«Έκανες μεγάλο λάθος. Έπρεπε πρώτα να σκεφτείς πως θ' ανέβεις κι ύστερα να κατέβεις... εκ του ασφαλούς».

Ο ταύρος, η λιονταρίνα και το αγριογούρουνο

Ένας ταύρος βρήκε το λιοντάρι στον ύπνο και το σούβλισε με τα κέρατά του.

Η μάνα του θηρίου, κάθισε δίπλα στο κουφάρι και μοιρολογούσε.

Ένα αγριογούρουνο που την είδε να χτυπιέται, της φώναξε από μακριά:

«Πόσοι και πόσοι άνθρωποι δεν κλαίνε, ετούτη τη στιγμή, τα παιδιά που τους φάγατε».

Ο βοσκός και το λιοντάρι

Κάποιος βοσκός έχασε ένα πρόβατο κι έταξε στο θεό πως αν το έβρισκε, θα του θυσίαζε σ' αντάλλαγμα ένα άλλο.

Τα 'φερε έτσι ο θεός λοιπόν, ώστε να βρει το πρόβατο την ώρα που το κατασπάραζε ένα λιοντάρι. Είπε τότε σιγανά:

«Κάνε να μη με πάρει το θηρίο μυρουδιά κι εγώ διπλασιάζω τη θυσία».

Το λιοντάρι και οι δυο ταύροι

Ένα λιοντάρι στρίμωξε κάποτε δυό ταύρους κι ήθελε να τους σκοτώσει. Αλλά εκείνοι πρόταξαν τα κέρατά τους και δεν το άφηναν να τους γραπώσει. Είδε το λιοντάρι πως δεν θα τους έκανε καλά με τίποτε και τους δυό μαζί κι αποφάσισε να ξεγελάσει το ένα.

«Αν αφήσεις ακάλυπτο τον σύντροφό σου, δεν πρόκειται να σε πειράξω» του είπε.

Έτσι, κατάφερε να τους κατασπαράξει και τους δυό.

Η αλεπού κι ο πίθηκος

Η αλεπού κι ο πίθηκος ταξίδευαν μαζί. Εκεί που πήγαιναν, έτυχε να περάσουν από κάποιο νεκροταφείο.

«Τους βλέπεις αυτούς;» είπε ο πίθηκος στην αλεπού. «Ήταν όλοι δούλοι των γονιών μου, αλλά τους ελευθέρωσαν».

Κι αλεπού:

«Λέγε όσα ψέματα θέλεις. Έτσι κι αλλιώς, οι πεθασμένοι δεν πρόκειται να σε διαψεύσουν».

Το ελάφι και οι κυνηγοί

Ένα ελάφι διψασμένο κατέβηκε στο ποτάμι και καθώς έσκυβε να ξεδιψάσει, είδε στο νερό το είδωλό του. Τα πόδια του του φάνηκαν πολύ λεπτά και ντράπηκε. Αντίθετα, θαύμασε τα μεγάλα κέρατά του.

Ξαφνικά, εμφανίστηκαν κυνηγοί κι άρχισαν να το καταδιώκουν. Το ελάφι, όσο έτρεχε στην πεδιάδα, τους ξέφευγε. Κάποτε όμως, έφτασε σ' ένα βάλτο και προσπαθώντας να τον περάσει, πιάστηκαν τα κέρατά του σε κάτι κλαδιά. Την ώρα που το γράπωναν οι κυνηγοί, στέναξε και είπε:

«Τι έπαθα, το δύστυχο! Μ' έσωσε ντροπή μου, για να με σκοτώσει το καύχημά

μου».

Ο σκύλος και οι χαλκωματάδες

Ένας σκύλος ζούσε κάποτε στο σπίτι κάποιων χαλκωματάδων. Όταν εκείνοι δούλευαν, αυτός κοιμόταν του καλού καιρού. Αλλά μόλις κάθονταν για φαγητό, ξυπνούσε κι έτρεχε όλο χαρά, να χωθεί ανάμεσά τους. Του έλεγαν λοιπόν, κάθε φορά, οι χαλκωματάδες:

«Μα πως γίνεται να μην ξυπνάς με τόση φασαρία που κάνουν τα σφυριά και να πετάγεσαι όρθιος με την παραμικρή δαγκωματιά;»

Η αλεπού και το παγιδευμένο λιοντάρι

Η αλεπού είδε κάποτε ένα λιοντάρι πιασμένο σε παγίδα. Χωρίς να χάσει καιρό, το πλησίασε κι άρχισε να το λοιδωρεί.

«Πάει καλά» της είπε το λιοντάρι, «αλλά να ξέρεις πως δεν με βρίζεις εσύ, η ατυχία που μου 'λαχε με βρίζει!»

Το τσαλαπατημένο φίδι

Σερνότανε λοιπόν το φίδι και το τσαλαπατούσαν. Μια και δυό, πάει στο βωμό του Απόλλωνα, και τι του λέει εκείνος;

«Αν δάγκωνες τον πρώτο που σε πάτησε, κανείς δεν θα τολμούσε να το επαναλάβει!»

Τα σκυλιά και η λεοντή

Κάποια σκυλιά βρήκαν μια λεοντή κι έπεσαν πάνω της. Μια αλεπού που πέρναγε από εκεί, τα είδε να σπαράζουν το άδειο τομάρι και τους είπε:

«Αν ζούσε ακόμη ετούτο το λιοντάρι, θα διαπιστώνατε πως τα νύχια του μπορούν να κάνουν μεγαλύτερη ζημιά από τα δόντια σας».

Το άρρωστο ελάφι

Κάποιο άρρωστο ελάφι, βρήκε ένα ξέφωτο και ξάπλωσε. Τα άλλα ζώα το είδαν και πήγαν κοντά του τάχα για συμπάρασταση.

Σε λίγο, άρχισαν να βόσκουν το χορτάρι που φύτρωνε γύρω-γύρω, ώσπου το εξαφάνισαν. Κάποτε το ελάφι συνήλθε, αλλά δεν είχε τίποτε να φάει και πέθανε για τα καλά.

Ο κυνηγός κι ο σκύλος

Κάποιος κυνηγός συνάντησε ένα σκύλο κι άρχισε να του ρίχνει απλόχερα ψωμί. Τότε του λέει ο σκύλος:

«Δεν υπάρχει περίπτωση να με πείσεις, άνθρωπέ μου. Τόση φροντίδα, μάλλον το

αντίθετο μου μυρίζει».

Οι λαγοί και οι αλεπούδες

Οι λαγοί κήρυξαν πόλεμο στον αετό και ζήτησαν από τις αλεπούδες να συμμαχήσουν μαζί τους.

«Πολύ ευχαρίστως θα σας βοηθήσαμε, αν δεν ξέραμε καλά ποιοί είστε και με ποιόν πολεμάτε» τους απάντησαν εκείνες.

Το παιδί που πλενόταν

Ένα παιδί μπήκε σε κάποιο ποτάμι για να πληθεί, αλλά επειδή δεν ήξερε κολύμπι, άρχισε να πνίγεται. Βλέποντας κάποιον περαστικό, έβαλε τις φωνές. Εκείνος βούτηξε να το σώσει, λέγοντάς του:

«Τι ήθελες και μπήκες σε τόσο νερό, αφού δεν ήξερες κολύμπι;»

Και το παιδί:

«Σώσε με πρώτα κι ύστερα με μαλώνεις όσο θέλεις!»

Ο αετός και η αλεπού

Ο αετός έπιασε φιλίες με την αλεπού, αλλά μετά από λίγο της έφαγε τα νεογέννητα παιδιά. Εκείνη, επειδή δεν μπορούσε να τον εκδικηθεί, προσευχόταν να πάθει τα ίδια και χειρότερα.

Συνέβη τώρα να γίνεται κάποια θυσία και να καίνε το θύμα στο βωμό. Ο αετός όρμησε, άρπαξε ένα κοψίδι και το πήγε στα παιδιά του. Αυτά το καταβρόχθισαν όπως ήταν καυτό και πέθαναν αμέσως.

Ο άνθρωπος και η οχιά

Χειμώνα καιρό, μια οχιά κειτόταν παγωμένη στην άκρη του δρόμου. Θα πέθαινε το δίχως άλλο από το τσουχτερό κρύο, αν δεν τύχαινε να φανεί κάποιος περαστικός. Την είδε, τη λυπήθηκε, τη μάζεψε και την έχωσε στον κόρφο του. Εκείνη, μόλις ζεστάθηκε, του έδωσε μια δαγκωνιά και τον σκότωσε.

Καθώς πέθαινε, μονολόγησε. «Δεν φταις εσύ, αλλά εγώ ο ανόητος που ζέσταινα ένα φίδι στον κόρφο μου».

Ο κυνηγός και η πέρδικα

Κάποιος κυνηγός έπιασε με ξόβεργα μια πέρδικα κι ετοιμάστηκε να τη σφάξει. Η πέρδικα που δεν ήταν διατεθημένη να χάσει τη ζωή της έτσι εύκολα, προσπάθησε να κάνει μαζί του μια συμφωνία.

«Αν με αφήσεις ελεύθερη» του είπε, «θα ξεγελάσω και θα σου παραδώσω πολλές πέρδικες».

Ο κυνηγός όχι μόνο δεν πείσθηκε, αλλά εξοργίστηκε τόσο πολύ, που την έσφαξε αμέσως.

Η κότα με τα χρυσά αυγά

Είχε κάποιος μια κότα που του έκανε ένα χρυσό αυγό τη μέρα. Αλλά δεν του έφτανε του πλεονέκτη. Την άρπαξε λοιπόν, την έσφαξε, την ξεκοίλιασε κι άρχισε να ψάχνει τα εντόσθιά της, για να βρει το μεγάλο θησαυρό!

Φυσικά, δε βρήκε τίποτε και είπε στον εαυτό του:

«Στηρίχτηκες στην ελπίδα πως θα βρεις μεγάλο θησαυρό, κι έχασες ακόμη και το λίγο που είχες!»

Ο σκύλος με το κρέας

Ο σκύλος άρπαξε απ' το χασάπικο ένα κομμάτι κρέας και το έβαλε στα πόδια, ώσπου έφτασε σ' ένα ποτάμι.

Μπήκε μέσα για να περάσει απέναντι και ξαφνικά είδε πάνω στο νερό τη σκιά του κρέατος που κρατούσε, διπλή και τρίδιπλη. Παράτησε λοιπόν το λάφυρο και ρίχτηκε γρήγορα καταπάνω τη σκιά, αλλά την έχασε αμέσως απ' τα μάτια του και γυρίζοντας να ξαναπιάσει το αληθινό κρέας, διαπίστωσε πως είχε γίνει άφαντο, γιατί στο μεταξύ, το άρπαξε ένας κόρακας και το καταβρόχθισε.

Ύστερα από όλα αυτά, τιμωρούσε τον εαυτό του, λέγοντας και ξαναλέγοντας:

«Καλά να πάθω. Άφησα, ο τρελός, αυτό που είχα κι έτρεξα πίσω από το φάντασμά του. Δεν έπιασα το ψεύτικο, έχασα και το αληθινό!»

Ο γάιδαρος που μακάριζε το άλογο

Ο γάιδαρος και το άλογο είχαν το ίδιο αφεντικό, αλλά έκαναν διαφορετικές δουλειές. Το άλογο απολάμβανε πολλές ανέσεις. Έτρωγε καλά, του έκαναν μπούκλες όμορφες στη χαίτη οι ιπποκόμοι κι έπαιρνε το μπάνιο του καθημερινά. Ο γάιδαρος μακάριζε το άλογο για όλα αυτά, γιατί αυτός κουβαλούσε συνέχεια κι έλιωνε σιγά-σιγά από τα βάρη.

Μια μέρα όμως, το αφεντικό καβάλλησε το άλογο κι έφυγε για τον πόλεμο. Στη διάρκεια μιας μάχης, το άλογο πληγώθηκε και πέθανε.

Όταν ο γάιδαρος έμαθε τα καθέκαστα, άρχισε να μακαρίζει τον εαυτό του και τη βαριά δουλειά του.

Η ζέμπρα κι ο γάιδαρος

Η ζέμπρα είδε το γάιδαρο καταφορτωμένο και θεώρησε ντροπή μια τέτοια δουλειά.

«Χαρά σε μένα» του είπε, «που είμαι ελεύθερη και κάνω ο,τι θέλω. Δε χρειάζεται

να κουράζομαι για να ζήσω, αφού βρίσκω την τροφή μου στα βουνά. Εσέναν όμως σε τρέφει άλλος και γι' αντάλλαγμα σε υποβάλλει σε τόσους κόπους και βάσανα». Πάνω στην ώρα, φάνηκε ένα λιοντάρι κι επειδή δεν μπορούσε να πλησιάσει το γάιδαρο, γιατί ήταν δίπλα του το αφεντικό του, ξεμονάχιασε τη ζέμπρα, όρμησε πάνω της και την καταβρόχθησε.

Η συκιά και η ελιά

Κάποιο χειμώνα, την ώρα που η συκιά έριχνε τα φύλλα της, άκουσε την ελιά από δίπλα να της λέει περιφρονητικά: «Εμένα τα φύλλα μου με στολίζουν χειμώνα-καλοκαίρι, γιατί είμαι αειθαλής. Ενώ εσύ μόνο το καλοκαίρι διαθέτεις μια κάποια ομορφιά».

Δεν είχε προλάβει τελειώσει το εγκώμιο του εαυτού της, όταν έπεσε ένας κεραυνός σταλμένος από χέρι θεϊκό και την κατάκαψε. Η συκιά δεν έπαθε τίποτε.

Ο κηπουρός και τα λάχανα

Κάποιος είδε έναν κηπουρό να ποτίζει λάχανα και του είπε: «Δε μου λες, πως είναι δυνατόν τ' αγριολούλουδα που φυτρώνουν όπου να ναι και κανείς δε τα φροντίζει, να γίνονται τόσο όμορφα και τα προϊόντα της κηπουρικής μας να ξεραίνονται με το παραμικρό;».

Κι ο κηπουρός του αντιγύρισε: «Γιατί τ' αγριολούλουδα τα φροντίζει η θεία πρόνοια, ενώ τ' άλλα τα χέρια τα δικά μας».

Ο σκύλος κι ο χασάπης

Ένας σκύλος μπήκε στο χασάπικο κι άρπαξε μια καρδιά την ρα που ο χασάπης ήταν απασχολημένος.

Όμως την ώρα που έφευγε τον είδε και του φώναξε: «Τώρα εσύ νομίζεις πως με ξεγέλασες, αλλά εγώ σου λέω πως η καρδιά που έκλεψες μου χάρισε μιαν άλλη. Ξαναέλα αν σου βαστάει και θα δεις!».

Ο κηπουρός κι ο σκύλος

Ένας σκύλος έπεσε στο πηγάδι κάποιου κηπουρού.

Ο κηπουρός μπήκε μέσα για να τον βγάλει, αλλά εκείνος νόμισε πως ήθελε να τον πνίξει και του έκοψε μια γερή δαγκωματιά.

«Καλά να πάθω!» είπε τότε ο κηπουρός. «Εγώ έτρεξα πρόθυμα να σε γλυτώσω κι εσύ με πλήρωσες με μια πληγή».

Η κοιλιά και τα πόδια

Κάποιου ανθρώπου η κοιλιά ισχυριζόταν πως είναι πιο δυνατή από τα πόδια.

Μια και δυο, της λένε τα πόδια: «Εμείς είμαστε πιο δυνατά, γιατί σε στηρίζουμε». Κι εκείνη: «Ναι, αλλά αν δεν ήμουν εγώ να υποδέχομαι το φαγητό, ποδαράκια μου, δεν θα είχατε δύναμη ούτε στα...πόδια σας να σταθείτε!».

Η νυχτερίδα, ο γλάρος κι ο βάτος

Η νυχτερίδα, ο γλάρος κι ο βάτος συνεταιρίστηκαν τάχα για να κάνουν εμπόριο. Δανείστηκε λοιπόν χρυσάφι η νυχτερίδα, χαλκό το γλαρόνι και υφάσματα ο βάτος. Τα φόρτωσαν σ' ένα καράβι και μια και δυο ανοίξανε πανιά.

Ξαφνικά, ξέσπασε μεγάλη καταιγίδα. Το πέλαγο φουρτούνιασε κι αγρίεψε και κατάπιε το καράβι, με όλο το φορτίο.

Από τότε, η νυχτερίδα κρύβεται και βγαίνει μόνο τη νύχτα, γιατί φοβάται τους δανειστές της, ο βάτος αρπάζει τα ρούχα όποιου περάσει από δίπλα του, με την ελπίδα πως κάποτε θα ξαναφτιάξει τη χαμένη περιουσία κι ο γλάρος ακόμη βουτά στη θάλασσα, ψάχνοντας για το χρυσάφι.

Το γέρικο λιοντάρι και η αλεπού

Γέρασε το λιοντάρι κι έχασε τη δύναμή του και δεν μπορούσε πια να κυνηγήσει, γι αυτό σκέφτηκε κάποιο κόλπο.

Έκανε τάχα το άρρωστο και δεν έβγαινε απ' τη σπηλιά του. Ένα-ένα τα ζώα πήγαιναν να το επισκεφθούν κι εκείνο τ' άρπαζε και τα καταβρόχθιζε. Βλέποντας η αλεπού την απάτη που σκαρφίστηκε, δεν έλεγε να πλησιάσει, καθόταν κάπου μακριά και το ρωτούσε για την υγεία του.

«Μα, γιατί δεν έρχεσαι να τα πούμε από κοντά;» απόρησε το λιοντάρι.

«Γιατί βλέπω πολλές πατημασιές να μπαίνουν στη σπηλιά σου, αλλά καμιά να βγαίνει», απάντησε εκείνη.

Ο σκύλος κι ο λύκος

Ο σκύλος έστρωσε στο κυνήγι το λύκο κι έμεινε άναυδος με την ταχύτητα και την αντοχή των ίδιων των ποδιών του. Κόντευε να πιστέψει πως ο λύκος έτρεχε γιατί τον φοβόταν, όταν τον είδε να γυρίζει και να του λέει: «Μη νομίζεις πως σε υπολογίζω, το αφεντικό σου φοβάμαι μη φανεί».

Ο νέος, οι ακρίδες κι ο σκορπιός

Ένας νέος γύριζε στις άγριες ερημιές κι έπιανε ακρίδες. Κάποια στιγμή, είδε ανάμεσά τους ένα σκορπιό, τον πέρασε γι' ακρίδα κι άπλωσε το χέρι να τον πιάσει. Εκείνος ετοίμασε το κεντρί του και του είπε: «Αν τολμήσεις να με αγγίξεις, πας χαμένος κι εσύ και οι ακρίδες σου!».

Ο ταύρος και τ' αγριοκάτσικα

Ο ταύρος έτρεχε να ξεφύγει απ' το λιοντάρι και βλέποντας μια σπηλιά, χώθηκε μέσα.

Έτυχε τώρα να βρίσκονται εκεί κάποια αγριοκάτσικα που άρχισαν αμέσως να τον χτυπούν με τα κέρατά τους.

«Καρφί δε μου καίγεται για τα κέρατά σας», τους φώναξε εκείνος. «Αυτόν που είναι απ' έξω φοβάμαι».

Ο μαύρος Ινδός

Είδε κάποιος ένα μαύρο Ινδό να πλένεται στο ποτάμι και του είπε: «Άδικα ταράζεις και θολώνεις το νερό. Δεν πρόκειται ν' ασπρίσεις».

Η γυναίκα και η κότα

Κάποια χήρα αγόρασε μια κότα που της έκανε ένα αυγό τη μέρα. Άρχισε λοιπόν να την παραταίξει, ελπίζοντας πως έτσι θα της κάνει δύο αυγά. Αλλά η κότα πάχυνε κι έγινε νωθρή και δεν μπορούσε πια να κάνει ούτε το ένα.

Ο λύκος και η κατσίκα

Η κατσίκα έβοσκε στην κορυφή ενός βράχου. Ο λύκος πέρασε, την είδε, την ορέχτηκε και βάλθηκε να τη φτάσει, αλλά ο βράχος ήταν πολύ ψηλός και δεν μπορούσε ν' ανέβει. Στάθηκε τότε από κάτω και της είπε: «Άφησες, φουκαριάρα μου, τα λιβάδια και τους κάμπους κι ανέβηκες στα κατσάβραχα να βοσκήσεις; Δε βλέπεις πως κινδυνεύεις να τσακιστείς;»

«Εγώ αυτό που βλέπω είναι πως αφού δεν κατάφερες να με φτάσεις, προσπαθείς να με κατεβάσεις, για να με φας», του γύρισε εκείνη.

Το πουλάρι

Ένας άνθρωπος ταξίδευε καβάλα στην γκαστρωμένη φοράδα του. Εκεί που πήγαιναν, το άλογο γέννησε και το πουλάρι άρχισε να τους ακολουθεί. Όμως ο δρόμος ήταν πολύς και κουράστηκε. Γύρισε τότε κι είπε στον καβαλάρη της μητέρας του: «Μπορεί να σου φαίνομαι μικρό κι ασυνήθιστο στα ταξίδια. Μάθε όμως πως αν μ' εγκαταλείψεις σίγουρα θα πεθάνω, ενώ αν με σηκώσεις και με πας στο σπίτι σου και μ' αναθρέψεις, θα μεγαλώσω και θα σε ταξιδεύω μια χαρά».

Ο πίθηκος κι ο ψαράς

Ο ψαράς έριχνε τα δίχτυα του, όταν πέρασε ο πίθηκος, τον είδε και πολύ λαχτάρησε να ψαρέψει λιγάκι κι αυτός.

Κάποια στιγμή ο ψαράς θέλησε να ξεκουραστεί. Άφησε λοιπόν τα δίχτυα στην

ακροθαλασσιά κι αποσύρθηκε σε μια σπηλιά.

Ο πίθηκος πλησίασε, άρπαξε τα δίχτυα και βάλθηκε τάχα να ψαρεύει. Όμως δεν ήξερε πως να τα χρησιμοποιήσει. Τα έφερνε από εδώ, τα έφερνε από εκεί, ώσπου στο τέλος μπλέχτηκε μέσα τους, έπεσε στο νερό και πνίγηκε.

«Χαμένε, ε, χαμένε! Σ' έφαγε η βλακεία σου κι η αδεξιότητά σου», μουρμούρισε ο ψαράς καθώς τραβούσε το κουφάρι απ' το νερό.

Το κουνούπι και ο ταύρος

Το κουνούπι πήγε και κάθισε πάνω στο κέρατο του ταύρου τάχα για να του γίνει βάρος.

Αλλά επειδή εκείνος δεν αντέδρασε καθόλου, το έντομο χοροπήδησε με σκοπό να τον «εξαντλήσει» εντελώς και του είπε: «Αν δεν αντέχεις άλλο, πες μου να σε απαλλάξω από το βάρος!».

Κι ο ταύρος: «Ούτε πότε ήρθες κατάλαβα, ούτε πότε θα φύγεις!».

Ο Κύκλωπας

Κάποιος θεοφοβούμενος και ίσως περισσότερο απ' όσο έπρεπε υπερήφανος άνθρωπος, ζούσε άνετα με τα παιδιά του. Κάποτε όμως έπεσε σε μεγάλη φτώχεια κι απελπίστηκε και βλαστήμησε το θεό κι αποφάσισε να δώσει τέλος στη ζωή του.

Άρπαξε λοιπόν ένα σπαθί και βγήκε στις ερημιές, προτιμώντας να πεθάνει παρά να ζει στην ανέχεια. Εκεί που πήγαινε, είδε ένα μεγάλο λάκκο και μέσα χρυσάφι πολύ, μαζεμένο από κάποιο γίγαντα που τον έλεγαν Κύκλωπα.

Πανικοβλήθηκε ο άνθρωπος και χάρηκε μαζί. Φτερούγισε η ελπίδα στην καρδιά του, πέταξε το σπαθί, μάζεψε το χρυσάφι και γύρισε γρήγορα στα παιδιά του. Στο μεταξύ, ήρθε ο Κύκλωπας στο λάκκο και βλέποντας αντί για το χρυσάφι το σπαθί, το άρπαξε και αυτοκτόνησε.

Ο κυνηγός κι ο καβαλάρης

Κάποιος επέστρεφε απ' το κυνήγι, κρατώντας το λαγό που είχε σκοτώσει. Στο δρόμο συνάντησε έναν καβαλάρη που του ζήτησε να τον δει από κοντά τάχα για να τον αγοράσει.

Μόλις τον άρπαξε στα χέρια του, το έσκασε καλπάζοντας. Ο κυνηγός ρίχτηκε πίσω του να τον προλάβει, αλλά όταν είδε πως ο άλλος ξεμάκραινε ολοένα και περισσότερο, σταμάτησε και του φώναξε: «Καλά λοιπόν, φύγε. Έτσι κι αλλιώς θα σου τον χάριζα!».

Ο σκύλος κι ο λαγός

Ο σκύλος πήρε στο κυνήγι ένα λαγό κι αφού τον έπιασε, πότε τον δάγκωνε και

πότε έγλυφε το αίμα που έτρεχε από τις πληγές.

Ο λαγός νόμισε πως τον φιλούσε και του είπε: «Ή χάιδευέ με σαν φίλος, ή δάγκωνέ με σαν εχθρός!».

Το ποντίκια και οι γάτες

Κάποτε οι γάτες κήρυξαν πόλεμο στα ποντίκια και τα κατατρόπωσαν. Τα ποντίκια, ξέροντας πως νικήθηκαν απ' την αδυναμία και τη δειλία τους, διόρισαν αρχηγούς και στρατηγούς. Οι αρχηγοί μόλις εκλέχτηκαν λοιπόν, αποφάσισαν να ξεχωρίσουν απ' τους άλλους κι έβαλαν κέρατα στα κεφάλια τους, για να δείχνουν τάχα πιο γενναίοι.

Στο μεταξύ, οι γάτες ξανάκαναν επίθεση και τους έστρωσαν στο κυνήγι. Τα ποντίκια έτρεξαν γρήγορα και χώθηκαν στις τρύπες τους. Έτρεξαν κι οι αρχηγοί τους, αλλά τα κέρατα τους εμπόδισαν να τρυπώσουν κι οι γάτες τους κατασπάραξαν.

Ο λύκος και το λιοντάρι

Κάποιος λύκος άρπαξε ένα γουρούνι και το έβαλε στα πόδια. Εκεί που έτρεχε, έπεσε πάνω σ' ένα λιοντάρι που χωρίς να χάσει καιρό του άρπαξε με τη σειρά του το γουρούνι. Ο λύκος έμεινε εκεί μονολογώντας: «Η αλήθεια είναι πως για κλοπιμαίο, αρκετά κατάφερα να το κρατήσω».

Το παγώνι και το κοράκι

Κάποτε τα πουλιά συγκάλεσαν γενική συνέλευση με θέμα το πιο απ' όλα άξιζε τον τίτλο του βασιλιά. Είπε λοιπόν το παγώνι: «Φυσικά, ο τίτλος του βασιλιά ανήκει σε μένα, γιατί είμαι το πιο ωραίο και φανταχτερό».

Τ' άλλα πουλιά καλύφθηκαν από την τοποθέτηση, όλα, εκτός απ' το κοράκι που βγήκε στη μέση και είπε: «Για πες μας τώρα, αν γίνεις βασιλιάς κι εμφανιστεί ο αετός, θα μπορέσεις να μας προστατεύσεις;»

Ο νέος και η γριά

Κάποιος νέος ταξίδευε μες στο λιοπύρι κι έτυχε να συναντήσει μια γριά που πήγαινε στο ίδιο μέρος. Βλέποντάς την να αγκομαχάει από τη ζέστη και την κούραση, κατάλαβε πως απ' ώρα σ' ώρα θα κατέρρευε. Έτσι, την πήρε στην πλάτη του και συνέχισαν.

Όμως εκεί που πήγαιναν, ο νέος έβαλε πονηρά πράγματα στο νου του και φούντωσε κι ερεθίστηκε και σηκώθηκε το εργαλείο του. Χωρίς να χάσει καιρό, ακούμπησε τη γριά στη γη κι άρχισε τα παιχνίδια.

«Τι μου κάνεις;» τον ρώτησε εκείνη, τάχα ανήξερα.

«Να, ξέρεις, επειδή παραβάρυνες, είπα να σε τρίψω λίγο να ελαφρύνεις» απάντησε εκείνος και την πήδηξε κανονικά. Μόλις τελείωσε, τη φορτώθηκε πάλι και ξαναπήρανε το δρόμο.

Δεν είχαν προχωρήσει πολύ, όταν άκουσε τη γριά να λέει: «Αν σε βαραίνω, μπορείς να με τρίψεις πάλι, να ελαφρύνω!».

Ο σκύλος και ο άνθρωπος

Έναν άντρα τον δάγκωσε σκύλος κι άρχισε ο άνθρωπος να γυρίζει και να ρωτάει όποιον εύρισκε πως θα γιατρέψει την πληγή.

«Ξέρεις τι πρέπει να κάνεις;» του είπε κάποιος. «Πάρε ένα κομμάτι ψωμί, μούσκεψέ το με το αίμα της πληγής και δώσε το στον σκύλο να το φάει. Η πληγή θα γιατρευτεί οπωσδήποτε».

«Μα έτσι δε θα μείνει σκύλος στην πόλη που να μη με δαγκώσει!», του αντιγύρισε εκείνος.

Η κότα και το χελιδόνι

Μια κότα βρήκε κάτι αυγά φιδιού κι έκατσε στη φωλιά τους να τα κλωσσήσει.

«Ανόητη, κοκκορόμουαλη» της φώναξε κάποιο περαστικό χελιδόνι «φιδόπουλα κλωσσάς; Όταν μεγαλώσουν πρώτη θα φάνε εσένα και μετά όλους τους άλλους!».

Η τσίχλα

Μια τσίχλα είχε κάνει φωλιά στη μυρτιά και δεν κουνιόταν από εκεί, γιατί της άρεσαν τα φύλλα της.

Το γεγονός έπεσε στην αντίληψη κάποιου που έβαζε ξόβεργες, την παγίδευσε και την έπιασε.

«Τι έκανα η άθλια;» μουρμούρισε η τσίχλα την ώρα που την έσφαζε ο κυνηγός. «Για λίγο νόστιμο φαγητό έχασα τη ζωή μου!».

Η καμήλα που ήθελε κέρατα

Η καμήλα δεν είχε κέρατα και παρακάλεσε τον Δία να της δώσει. Εκείνος οργίστηκε με την απληστία της και της μίκρυνε τ' αυτιά.

Οι κύκνοι και οι χήνες

Οι κύκνοι έπιασαν φιλίες με τις χήνες και βγήκαν στην πεδιάδα να βοσκήσουν. Ξαφνικά, έπεσαν πάνω τους όλοι μαζί οι κυνηγοί.

Οι κύκνοι, σαν πιο γρήγοροι που είναι, πέταξαν κι έφυγαν αμέσως. Όμως οι αργές από φυσικού τους χήνες, έπεσαν στα χέρια των κυνηγών.

Οι λύκοι στο ποτάμι

Κάποιοι λύκοι είδαν να πλέουν στο ποτάμι δέρματα βοδιών και σκέφτηκαν να τα πιάσουν. Αλλά το ποτάμι ήταν βαθύ κι ορμητικό και δεν τολμούσαν να μπουκιάσουν μέσα. Έτσι αποφάσισαν να πιουν το νερό και να περπατήσουν με ασφάλεια μέχρι τα δέρματα.

«Μα αν πιείτε όλο αυτό το νερό, θα σκάσετε», τους είπε κάποιος περαστικός.

Ο τζιτζικας κι ο άνδρας

Ο τζιτζικας είδε τον άντρα ν' αγωνίζεται να τον πιάσει και του είπε: «Δεν ασχολείσαι καλύτερα με εκείνα εκεί τα πουλιά, που θα σου δώσουν και κάτι παραπάνω; Αν πιάσεις εμένα δεν πρόκειται να κερδίσεις τίποτε».

Ζευς και Αισχύνη

Όταν ο Δίας έπλασε τους ανθρώπους, έβαλε μέσα τους όλες τις αρετές, τα πάθη, τα συναιθήματα κτλ, ξεχνώντας όμως την ντροπή. Όταν κατάλαβε ότι την είχε ξεχάσει, ο άνθρωπος ήταν πλέον γεμάτος από παντού, μάτια, μύτη, στόμα κλπ. Την πρόσταξε λοιπόν να μπει από τον πισινό, μιας και δεν είχε άλλη επιλογή. Η ντροπή αντιστάθηκε λέγοντάς του ότι δεν της άξιζε κάτι τόσο άσχημο, επειδή όμως την πίεζε αφόρητα του έβαλε έναν όρο: «Αν μπει οτιδήποτε άλλο πέραν εμού, εγώ θα φύγω αμέσως».

Ο κακοπράγμων άνδρας κι ο Απόλλωνας

Θέλοντας ν' αποδείξει κάποιος, πως στο μαντείο των Δελφών ψεύδονται, πήγε εκεί έχοντας κρυμμένο κάτω απ' το πανωφόρι του, ένα μικρό πουλί.

Προκάλεσε λοιπόν τον Απόλλωνα να μαντέψει αν το πουλί είναι ζωντανό ή νεκρό. Είχε κατά νου να πνίξει το πουλί, αν ο Απόλλωνας έλεγε ότι είναι ζωντανό, ή να το άφηνε ζωντανό αν έλεγε ότι είναι νεκρό.

Ο Απόλλωνας όμως κατάλαβε την πονηριά του και του είπε: «Από σένα εξαρτάται, αν το πουλί είναι ζωντανό ή όχι».

Ανὴρ κομπαστής

Ένας αθλητής που βρισκόταν στην Αθήνα καυχιόνταν συνέχεια ότι σε αγώνες στην Ρόδο είχε πραγματοποιήσει ένα τεράστιο άλμα. Καθώς δεν τον πίστευε κανείς, αυτός έλεγε στους Αθηναίους να πάνε στη Ρόδο και να ρωτήσουν τους θεατές των αγώνων. Τότε ένας Αθηναίος πήγε στο σκάμμα και με το χέρι έγραψε πάνω στην άμμο τη λέξη «Ρόδος». Μετά γύρισε προς τον καυχησιάρη αθλητή και του είπε: «Αυτού γαρ και Ρόδος και πήδημα», το οποίο έχει μείνει ως «ιδού η Ρόδος, ιδού και το πήδημα».

Πηγές



matia.gr | lady.rotame.gr | dim-rizou.pel.sch.gr |
members.lycos.co.uk/georgeaek21 | el.wikipedia.org | phys.uoa.gr | slang.gr